

Szente B. Levente

*Tücsök, Zöld Manó
és a többiek*

Szente B. Levente

Tücsök, Zöld Manó és a többiek

2014
Marosvásárhely

Összeállította : Sente B. Levente
A borítót tervezte: Buzogány Levente

ISBN 978-973-0-15074-2

Megjelent a

Editura
garabontzia
Kiadó

gondozásában

garabontzia@gmail.com

0720412161

Tücsök és Picur találkozása

I. rész

Lent a patakpartot, alig hüvelyknyire a víztől, abban a mélységben ahol még csak kevesen jártak, keresztül-kasul fűzgyökerek szőtték át. Úgy fonódtak össze, egymásba csimpaszkodva, mint valami kígyók, akik éppen hangtalan és nesztelen, titkos táncukat ropják. Ám mégis, valahogyan különösen szép látvány volt ez: egyszerre volt szépséges, egyszerre ismeretlen és félelmetes.

Első pillantásra maga Tücsök is azt hitte, hogy kígyókat lát, ugyanis olyat, mint ami a szeme elé tárult, ő még nem látott. Mezőlakó, hogy is láthatott volna ilyen furcsa és fölöttébb félelmetes dolgokat.

Ha az áradás ide nem sodorja, bizony a Kerek Mező összes kincséért sem tenné ide a lábait!

De hát, - mentségére legyen mondva - nagyon hirtelen történt az egész, s ki hitte volna, hogy csakugyan annyira kiönt a Patak. Mert ő egyszer biztos nem vette komolyan a híreket.

Amikor Csípi, a pacsirta körberöpködté a Kerek Mezőt, aztán az Ismeretlen Romok tetejéről kikiáltotta, hogy - „*jön a Patak, menekülni kell*”, - ő éppen hegedűjét próbálgatta. Későfélben volt egy lakodalomból, ahová hivatalból volt meghívva. Katica és Bakica esküdött éppen a Patak mögötti bodzaerdőben.

Hej, pedig mekkora bogársereg jött volna össze arra a menyegzőre!

De pillanatok alatt zajlott le minden.

Előbb csak néhány esőcsepp pottyant alá az égből. Ebből zuhogó lett, mintha öntötték volna, aztán egyszerre csak ott termett a nagy víz. Söpört

mindent, ami elébe került. Tücsöknek csak annyi ideje maradt, hogy egy arra sodródó fakéregbe belekapaszkodjon. Azzal zsupsz, felugrott rá, s már sodorta is az ár.

Azt sem tudta, merre tart. A piszkos, sárga víz volt az, ami diktálta az iramot. Egész nap és egész éjjel hánykolódott a háborgó, kövek között bukdácsoló vízen, miközben elgémberedett ujjjaival görcsösen kapaszkodott a fakéregbe. A következő hajnalon valahogy mégis álomba szenderült, mire felébredt, ott találta magát a nagy ismeretlenben. Kéregtutaja félig a homokba temetve, feje fölött a fura, kígyószerű, ősidőkből itt maradt gyökérbozóttal.

* * * * *

Messze a láthatáron éppen hajnal hasadt.
Árnyék és egy kevéske fény öntötte el a partot.

Időbe telt, míg Tücsök megbarátkozott a környékkel. Legborzasztóbb érzése tán mégis az volt, hogy egyedül van. Ilyen vele sosem történt. Életében nem volt egyedül. Eddig soha. Főleg nem olyan helyen, amelyet nem ismert.

Kis idő elteltével azonban nem tehetett mást, minthogy megropogtatta elgémberedett derekát, kitapintotta hátán a hegedűt, aztán lekászálódott a kéregről. Gondolta, jobb lesz, ha egy kicsit körülnéz. Abban reménykedett, hátha ismerősökkel találkozik. Tán nem csak vele történt meg ez, hogy akaratán kívül elragadta az ár. Nem lenne legalább annyira egyedül...

Tücsök utált egyedül lenni. Ha tehetne, folyton ott legyeskedett, - akarom mondani tücskösködött, - ahol a legnagyobb volt a mozgás, a nyüzsgés, ahol zajlott az élet. Igaz, leginkább ő volt az, aki odújába

vagy éppen szomszédságába invitálta valamelyik bogárrokonát, hogy aztán pompás hegedűjátékával szórakoztassa a vendéget, aki - ha tetszett a játék, a következő alkalommal már másodmagával jött el. Persze az is megtörtént, hogy egyet gondolt, hóna alá csapta hangszerét, és egy lapos fűszállal a szájában félnapot is kódorgott, vándorolt, csakhogy lásson valamit a nagyvilágból.

De a Kerek Mezőt azért sosem hagyta el!

Onnan távolabb merészkedni senkinek nem volt szabad. Nem egyébért, a veszély miatt. Ki tudja, mi leselkedik arra, aki Kerek Mező határain túlra merészkedik! Maguk a Vadméhek, a Darazsak és a Dongók sem igen szálltak ki jószántukból az ismeretlenbe. Azóta legalábbis, mióta úgy hét virágfordulós nappal ezelőtt szegény Zöngő Dongót a mező szélén elragadta a förtelmesen rút, Imádkozó Sáska. Brrr... még belegondolni is rossz ebbe!

Most pedig egyedül van.

De mi ez, mit látnak szemei? A sötétbehajló, formátlan gyökérgubancok között mintha egy hüvelyknyi, takaros kis kőházacska állna, megbújva az ősi kövek és homokpart között. Egyetlen ablakából sárgás-zöldes fény pislákol, hasonlatos a Szentjános Bogáréhoz, ám ez a fény ott valahogy egy kicsit más.

- Ezt megnézem magamnak! - határozta el gyorsan, és megszaporázta lépteit.

* * * * *

Zöld Manó arra ébredt, hogy valahonnan kintről szöszmötölést hall. Félálomban arra gondolt, „*á, csak szél süvít a part menti nád között.*” Végül rájött, a zajt nem okozhatja sem a szél, sem a nád. Ez valami más. „*Lehet, hogy Sikló, a vízi kígyó az?*” -

kíváncsiskodott félelemmel vegyes érzésekkel. „ -
*Nem másért, de az utóbbi időben, szinte állandóan
itt alkalmatlankodik az a fránya sárkányivadék.*”

A manó megrázta fejét.

- Ő nem lehet. - motyogta maga elé és nagyot
ásított. - Ő más hangot ad ki. De akkor ki jár a
házam körül?

Szirompapucsát húzta éppen, amikor megint
hallotta a hangot. Rssz! Cccc! Reccs! - és ez a hang
már egészen közelről jött.

Aztán kopogtak az ajtón.

Egyből kipattant az álom a szeméből.

- Ki az? - kérdezte Zöld Manó kissé bátortalan
hangon.

- Tücsök volnék... - szűrődött át az ajtón
keresztül egy fáradt hangocska. - Beengedsz? Nem
ismerek ezen a tájon senkit. El is tévedtem ...

- Hm... - hümmögte a manó. - Ha az vagy, akinek mondod magad, akkor bebújhatsz. Sok éve annak, hogy vendég nem járt a házam tájékán sem. Ha csak azokat a fránya koboldokat nem számítom némi jóindulattal vendégeknek... Ám jó, ha tudod - folytatta hangosabban, mint aki nyomatékot akar szerezni mondandójának -, aki rám talál, az veszélybe kerülhet miattam bármikor! Meggondolhatod magad, még amíg nem látsz és nem lesz késő! Ha belépsz ide, nem lesz más választásod...

- Hm. - csodálkozott el erősen Tücsök. - Úgy látszik, nem csak a hely ilyen barátságtalan...

- Tehát, mégis bejössz?

- Kérlek. Más választásom úgy sincs.

Mintha varázsszóra történt volna, úgy nyílt ki az ajtó.

Lassan, nagyon lassan, - de furcsa mód, a retesznél senki nem állt.

Odabenn a félhomályban valami fényforrás izzott. Kisujjnyi árnyék libbent feléje, a fényt takarta éppen.

- Jó reggelt! - mondta Tücsök, és nagyot nyelt.

Aztán: - Te magasságos cikória! Izééé, bocsánat!

- Zöld Manó a nevem. De te szólíts csak Picurnak! - lépett elő az árnyék. A fényben persze nem volt már olyan félelmetes.

Hogy mit látott Tücsök, azon persze igencsak meglepődött. Aki manót még sosem látott, mit tegyen mást? Csak állt ott, egyik lábáról a másikra támaszkodva, a földet nézte, s közben arra gondolt, ha már léteznek manók, ez itt ne olyan legyen, amelyik elviszi... Sosem gondolt rá komolyan, de most eszébe jutott az is, hogy kis korában, ha rossz fát tett valaki a tűzre, azzal ijesztgették otthon, hogy elviszi a manó!

Apró, dudorodó hasú, színes öltözékű kis, szakállas manó állt előtte. Teljes életnagyságban.

- Jó reggelt! - köszönt vissza a manó. - Szóltál valamit?

- Öööő, nem. - mondta Tücsök. - Kellett volna?

- Nem is tudom.

- Csak megleptél. - nevetett fel Tücsök. - Ennyi az egész. Sosem láttam hozzád hasonló teremtményt. Szóval, Picur is vagy!?

- Saját magam neveztem el magam Picurnak. Gondoltam, könnyebb ezt, mint azt mondani: Zöld Manó. Nem szeretem a hivatalos formásokat és kész. - magyarázta zavarában a hüvelykujjnyi szakállas kis manó.

- Aha. - fogta komolyabbra az ajtó előtt álló. És ezzel meg történt az ismerkedés.

Könnyebb volt, mint gondolták volna.

* * * * *

Később Tücsök elmesélte, hogy s mint került erre a számára nagyon furcsa helyre. Zöld Manó, vagyis Picur ez alatt csöndben figyelt. Aztán felállt és asztalt terített. Ráncok ültek homlokán. Valami nagyon foglalkoztatta. Ez feltűnt Tücsöknek is.

Miután alaposan belaktak szederből, különféle zamatos levelekből, és ittak egy csöpp harmatot, úgy döntöttek, ha már a sors összehozta őket, megbeszélik, mi lenne a teendő a továbbiakban.

Szinte egyszerre szólaltak meg.

- Látom, nem kirándulni jártál erre... - törte meg elsőnek a csendet a kis manó.

- Óóó, hogy is mondjam. - fészkelődött Tücsök - Először is nagyon szépen köszönöm a reggelit. Tényleg nem kirándulni jöttem... otthon várnak engem. Csak hát azt sem tudom hova, milyen messze sodort el otthonról az ár. Ebben kellene segítség nekem, mert mielőbb haza kell térnem. Természetesen, ha akarsz, vendégként velem

jöhetsz, csak előbb azt magyarázd el nekem, hogy mit értettél az érkezésemkor azon, hogy bajba kerülhetek miattad?

- Nézd barátom, - tette Tücsök vállára a kezét Picur, miközben egyenesen a szemébe nézett. - Nem titkolok semmit előled. Hogy tisztán lásd a helyzetet: birtokomban van egy varázskő, ami amúgy manóörökség. Hosszú-hosszú ideje annak, hogy ezt el akarják venni tőlem a koboldok. Ha a kezükbe kerül, rettenetes dolgokat művelhetnek vele. Ezért meg kell védenem. Másfelől pedig, van egy régi álmom, amelyben megjelenik valaki nálam, akivel én hosszú útra indulok... Oda, hol megtalálom majd népemet. Szerintem ez a valaki te vagy! Nem voltam addig biztos benne, míg meg nem láttalak. Az álombéli alak hajszálpontosan olyan, mint te.

Tücsök meglepődött. Nem tudta, mit szóljon erre. Hitte is, nem is, amit a kis manó mondott neki. Ellenkezni azért valahogyan nem mert.

- Én azt mondom, induljunk azonnal. - indítványozta Picur. - A nap, ha magasabbra kúszik pályáján, nagyon meleg lesz. Van egy olyan érzésem is, hogy ismét eső várható. Hamarosan. A reggeli ködben megléphetünk a koboldok elől. Biztosra veszem barátom, hogy kiszúrtak téged erre jövet.

Tücsök felpillantott. Értetlenül megrázta a fejét.

- Hogy kik szúrtak ki engem? - kérdezte fülét jobban hegyezve.

- A koboldok. - vágta rá gyorsan a kis manó, s megpördült a sarka körül.

Tücsök most a képzeletét erőltette. Szeme előtt zajlott le ugyanis éppen egy varázslat. Ha nem látja, nem is hiszi. Ám a helyzet az, hogy valóban megtörtént valami, valami, aminek hite szerint nem is lett volna szabad léteznie.

- Ezt hogy csináltad? - csettintett ujjával. - Az imént nem ezeket a ruhákat viselted! Csak nem...?

- Nem tudom. Azt hiszem, varázslatnak hívják. Egyszerű az egész. Átöltöztem! - legyintett a kis manó. Lábán saru, vállán vastag lájbi, fején pedig kunkorodó végű kalap díszelgett. - Ennyi. - tette hozzá vállát vonogatva.

Tücsök nem tudta hova tenni most a dolgot. Csak nézett ki a fejéből, teljesen összezavarodva.

- Nehogy azt mondd nekem - mondta csuklóit tördelve -, hogy ez valódi varázslat volt. Többet is tudnál, ha akarnál?

- Nem. De igen. Vagyis, az attól függ, honnan nézzük. - legyintett a torzonborz csöppség. - Ne félj, csupa jót tudok tenni, ha szükséges. Nem vagyok én gonosz manó!

- Én semmihez nem értek a muzsikáláson kívül. Nem értem, mit akarsz tőlem? Valóban úgy gondolod, hogy egy álomban megbízhatsz? Aztán meg, sokan várnak otthon. Tudod, sok a meghívás. Annyi helyre el kell mennem még. Fészekaljnyi

meghívóm van például esküvőkre. Azok pedig rettentően fontosak. Ha hiányoznék, jaj, mi is történhetne! Biztos, hogy senki nem bocsátaná meg nekem! - Jujj, - kapott fejéhez gondterhelt arccal -, hány helyre kell még eljutnom! Csak látnám, hogyan... Otthon most azt hiszik eddig, hogy bizonyára megfutott az összes kerekem és világgá szöktem a temérdek munka elől.

- Áj! - intette le Zöld Manó. - Áj! Senki nem mondta, hogy nem mész haza. Arra megyünk, megígérem. Csak hát útközben kicsit érdeklődni fogunk... és itt jövök a képbe én, Zöld Manó, aki az elveszett törzsét keresi, hogy választ találjon élete értelmére. Értettük?

- Mintha.

Ekkor a kis manó gondolkodóba esett. Jobb kezével övébe nyúlt, egy zöldes színben tündöklő követ vett elő onnan. Tenyerébe helyezte, aztán összecsukta kezét.

Olyan komoly arcot vágott, hogy Tücsök szinte azt hitte, megbántotta valamivel. Nem értette, mit csinál Picur. Csak akkor mert szusszanni is, amikor hirtelen farkaszemet nézett vele a manó.

- Te itt nőttél fel? - kérdezte, hogy mondjon valamit.

Semmi épkézláb dolog nem jutott az eszébe.

- Hogyan? - Picur összerezzen, majd kissé elképedt. Ilyen kérdést eddig soha senki nem tett fel neki. A vak is láthatta volna, hogy gondolatai messze jártak. Olyan messze, amilyen messze csak lehetett. A távolból különös gondolatfoszlányok, valószínűtlen történések száguldottak csöppnyi elméje felé. Hangok, színek kavardása, történések ostromozták tudatát.

Tücsöknek persze úgy tűnt, hogy a manó nem értette, amit az előbb kérdezett tőle. Mielőtt azonban újra feltehetné volna a kérdését, Picur megelőzte a válasszal:

- Kunyhóm helyén valaha egy odvas fa állt. Abban születtem én. Aztán megépítettem ezt a kunyhót, amiben lakom. De sosem jártam el innen száz karnyújtásnál messzibb. Tudod, az a sorsa minden manónak, hogy rejtve maradjon. Ez a legfontosabb irányelvünk. Erre nagyon komoly okunk van.

- Valóban?

-Valóban. Nem szeretünk például koboldokkal vagy effélékkel találkozni... Útközben kárpótolhatlak, ha akarod. Elmesélhetek ezt-azt, ha érdekel. De bocsáss meg nekem, igyekeznünk kell. - mondta és visszatette övébe a Követ. - Gyerünk, pajtás!

- Csak így, semmi pakolás nélkül?

- Azzal ne törődj. Elintézem én, amit kell...

Harmadszor vont a vállát Tücsök. Összezavarodott, mint keréknyomban a víz.

- Tudod, eddig abban a hitben voltam, hogy nem is léteztek. Csak a mesékben!

* * * * *

Zöld Manó úgy szedte apró lábait, hogy Tücsöknek néhol futnia kellett utána.

- Ne butáskodj! - legyintett sokára a kis manó.
- Mi mindig is megvoltunk, csak hát fura ez a világ... ki tudja, mi titkot rejteget még számunkra?

Tücsök nem tehetett mást, minthogy nagyokat álmétkodott. A Kerek Mezőn életében nem volt ennyi titokzatosságnak, sejtelemnek tanúja, mint most, az áradás után.

- Már hogyné léteznénk! - csattant fel megint percekkel később a házikótól elég messzire járva Picur. - Szerinted akkor most ki áll előtted? - Hát, én például látlak téged! Akkor úgy látszik... vagyis... szóval mindketten itt vagyunk. Ebben más

is egyetértene velünk. Ha látna, persze! Mert nem igen hisznek azok, akik mondjuk, éppen nem látnak... de hagyjuk ezt. Tulajdonképpen nagyon örvendek neked. Neked, kedves barátom! Hiszed vagy sem, de a sors vetett hajlékomba. Hacsak - nyúlt a levegőbe csöppnyi hüvelykujjával - nem űz velem gonosz, fondorlatos tréfát az Apró Dolgok Démona!

- Az mi? Vagyis ki? - élénkült fel egészen, minden búját-baját, fáradtságát feledve Tücsök. Kikerült közben egy jókora, éles követ.

Óriásit nevetett erre a kis zöld manó. Csak úgy csapkodta bütykös lábait. Aztán egyszerre, mintha nevetését szájára fagyasztották volna, elhallgatott.

- Bocsánat... - mondta. - Elfelejtettem, hogy te nem ismerheted őt. Talán jobb is... - És suttogóra fogta a hangját: - Ha nem hallja, nem bánja! Psszzt! Egyszer, egyszer talán megismerheted...

Mindketten nevettek ezen. Tücsök azon kapta magát, hogy életében először van úgy, hogy olyasmin nevet, amiről fogalma sincs, hogy mi az... eszik-e vagy isszák. Nevetni azonban csakugyan jó volt. Ám ekkor Picur olyan gyorsan témát váltott, hogy Tücsök már azt sem tudta, az imént miről is volt szó.

- Ez a legtitokzatosabb, legeldugottabb hely, amit valaha láttam életemben. Pontosan ilyen helyekre álmodjuk a manókat, tündéreket, meg az ilyesmiket... - mondta és hátrafordult.

Majd földbegyökerezett a lába. A manó kunyhója eltűnt. Szót sem mert szólani. Ezúttal attól félt, olyan magyarázatot kap, ami végképp összezavarhatja.

- Meg kell bolondulni! - sóhajtotta.

- Semmi baj, barátom. - intette a kis manó. - Az a nagy problémám, hogy amióta megjöttél, itt

benn - csapott öklével a mellkasára - valami nagyon mocorog.

- A szíved?

- Sárkarikát! - dobbantott egy talpast a kis manó némi bosszúsággal hangjában. - Ebből tudom, hogy mehetnékem van. Ez a valami most nagyon bizget, a vérem is forr tőle.

- Várj, várj! Várj egy kicsit! Hó! - intette le Tücsök a kis manót. - Nekem ez sok. Úgy értem, megint sikerült jól összezavarni engem.

Végigsimította a fején viselt rövidke tapogatóit; elképzelte, hogyan is mutatnának ők ketten az otthoni tájon... - Ez pedig mind semmi! - folytatta az előbbi gondolatmenetet. - Azt sem tudom, merre kell indulni. Nem tudom, távol vagy közel sodort-e a víz a Kerek Mezőtől? Tájékozódási pontom nincs. Mit mondjak még? Az ijedségtől meg a fáradtságtól elvesztettem az időérzésem. Ha

valami varázslattal előrukkolsz, benne vagyok. Csak mutasd az utat.

- Megoldjuk. - csettintett nyelvével Zöld Manó. - Idővel lehet, hogy többet megtudsz majd rólam. Én teljesen másként kerültem erre a helyre, mint mondjuk te. Tudod, ez még manótitok. Nem akartalak megbántani Tücsök, inkább bízz bennem! Most csak ennyit mondhatok. Útközben a dolgok majd helyükre kerülnek.

Úgy tűnt, a kis zöld manó nagyon biztos a dolgában. Csillogó szeme lázasan égett. Tücsökre ez hatott leginkább. Bólintott, aztán némán kezét ráztak.

- Mellesleg - sandított oldalra félszemmel Tücsök - nem vagy beteg? Sokáig voltál egyedül. Társaság nélkül, ugye.

Zöld Manónak földbe gyökerezett a lába.

- No, ezt nem kellett volna. - mondta halkán. - Azt hiszed, hogy megháborodtam? Nem barátom,

egyáltalán nem. Ha igazam van, márpedig igazam van, akkor nemsokára megtudsz mindent.

- Ne haragudj. Nem állt szándékomban megbántani téged. Képzeld magad az én helyembe... te megértenél?

- Lehet, hogy igazad van. Miért ne lenne? Elvégre is, nem várhatom el senkitől... Téma lezárva! Bizonyítékok hiányában nem vagyok hajlandó ebben a vitában tovább részt vállalni.

- Köszönöm, Picur. Rendes tőled, hogy így döntöttél. Tényleg nem bántani akartalak. Tudod!

- Pszt. Koncentráljunk az útirányra. - mondta Zöld Manó, és mutatóujját ajkára biggyesztve hosszasan elgondolkodott.

- Megvan! - rikkantotta alig néhány perc múltán. - Vízen megyünk tovább, hogy a nyomainkat ne fedezhesse fel senki.

- Aztán mivel? Úszásról ne is álmodozz. Zavaros a víz. Sokféle iszaptenger van. Nem

szeretnék abban elsüllyedni. Olyan lennék, mint azok a megkövesedett csigák és kagylók, meg azok a hatalmas állkapcsok és más csontok, melyeket egyszer a Kerek Mezőn túli Hasadt Hegy oldalában láttam, amikor egy tikkasztó, meleg nyári nap végén előbukkantak a sápadt csillagfényben.

- Semmi bajunk nem lesz. Megígérem. Tutajt építünk. Felcsomagolunk, aztán vízre vele.

- Hú' a bodzabokrát neki! Ez már döfi... Hogy nem jutott eszembe nekem ez eddig? - csapott homlokára Tücsök. - Erre vágytam mindig. Kalandra fel, barátom! Ezt az alkalmat valóban nem szabad kihagyni. Elvégre is, mi veszítenivalóm van? Távól az otthonomtól, idegenben. Manó barátom, csakis terád vagyok utalva.

- Munkára!

Azzal térült egyet, s fordult kettőt a kis manó, varázsszavakat mormogott, majd valahonnét jó erős zsineget vett elő, a batyuba elemózsiát csomagolt, és

mire azt mondta volna valaki, hogy ukmukfukk, munkához is láttak. Csak úgy, mindet egy szuszra.

* * * * *

Rettentően sütött már a nap. Amíg nádat vágtak, alaposan megizzadtak. Csorgott a verejték róluk, de megérte. Pihenőt egyet sem tartottak, mert attól tartottak, hamarabb elromlik az idő. Úgy gondolták, ha nem, később sokkal nagyobb lesz majd a hőség.

Arasznyira vágták a nádat, összekötözték jó szorosán, puha sásleveleket erősítettek a tetejére, fűzfahánccsal összekötözték, faragtak két evezőlapátot és egy kormányrudat. Miután ezzel mind megvoltak, leültek egy jókora martilapu alá és megebédeltek.

- Mikor indulunk? - érdeklődött Tücsök a pihenő alatt. Mehetnéke volt, és ez látszott is rajta rendszeren.

- Szedjünk valami ennivalófélét ahajt a bokrok között, aztán indulhatunk. Nem tudhatjuk, hogy meddig tart az út, illetve meddig kell a tutajon legyünk. Ehető gyökereket, bogyókat keressünk.

Nem kellett sokáig keresgélni. A patakpart menti bokrokban megtaláltak mindent, amire szükségük volt.

- Indulhatunk! Arra... - mondta ki végre a varázsszót a kis manó, mutatóujját egy távoli szikla fele bökve. - Lefele a vízben. Mindig lefele, aztán kell valahol lennie egy mocsárnak. Azon majd átvágunk.

- Érdekes vagy... - Tücsök a fejét csóválta, miközben hátára jobban odaszíjazta a hegedűjét. - Mintha úgy emlékeznék, hogy te sem jártál el innen. Honnét tudod akkor, hogy erre meg arra mi van?

- Valóban nem jártam messzi a kunyhómtól... Talán egyszer vagy kétszer... ám jó párszor kihallgattam a madarakat. Ha tudnád, mennyit fecsegnek egyesek! - nevette el magát Zöld Manó.

- Aha. Mehetünk.

Hát, Zöld Manó nem teketóriázott sokat. Rápillantott a tutajra, aztán az égre. Bólintott, majd a közeli patakot kezdte kémlelni. Hol lehetne vízre szállni? Ez járt most a fejében. Tücsök is ezen töprengett. A víz erejét megtapasztalta már, így természetes volt most, hogy a vízreszállás gondolkodást, komoly tervezést igényel.

Picur megfogta a már készen levő tutaj egyik felét, intett Tücsöknek, hogy kövesse. A víz széléig cipeltéka tutajt, ott úgy tették le, hogy egyik fele a sekély vízben maradjon. Az elejét pedig olyan kövekre helyezték, amelyekről majd könnyen legördíthetik, bele a vízbe.

* * * * *

A tutajon voltak már, amikor Tücsök visszapillantott.

A kígyószerű gyökerek láttán már nem érezte azt a félelmet, mint mikor megérkezett. Talán a napfény lehetett az oka ennek. Hiszen most minden olyan szép volt. Még a gyökerek és az árnyékok is, melyek a mart oldalában, a hűvös, nedves kövek között tényleg veszedelmes kígyóknak tűntek. Persze, tudta, hogy ez nem igaz, a dolog nem is ilyen egyszerű, csupán a gyökerek vetettek árnyat mindenfele. - „*De, lehettek volna!*” - gondolta.

- Akkor hát, - mondta a manó - indulás! - S a hosszú evezővel ellökte a tutajt a parttól. Egy apró hullámocska hátára kapta a nádtutajt, és szépen siklani kezdtek lefelé. Ő volt az evezős, Tücsök a kormányos.

Semmiért nem adta volna magát abban a pillanatban a kis tücsök. A világ minden kincséért sem. Ez egyszer biztos. Esküdni mert volna, hogy ez

a pillanat számára olyan, amit soha, de soha nem fog feledni... Maga sem tudta, hogy miért is gondolja éppen ezt. Vállrántással az efféle gondolatokat elintézte általában, de izgalmában most ez nem jutott eszébe. Valahogy másnak tűnt most minden. Megmagyarázhatatlanul másnak.

A Kő

II. rész

A tutaj fölött a nagyra nőtt bokrok, fák lombjain át, meg-megcsillant a tűző napkorong. Habár rövid ideig, de ömlött a veríték a két vállalkozó kedvű kalandorról.

A vízreszállás első perceiben semmi különös nem történt, úgy siklott a nádtutaj, mintha összenőtt volna a vízzel. Voltak persze olyan szakaszok, ahol Picurnak és Tücsöknek minden erejére szükség volt.

Ha egy göbbenő fölött haladtak, szédítő örvény kapta el őket, bizony erősen kellett figyelni, mert egy rossz kormánycsavarás, egy félresikerült vagy gyenge evezőmozdulat, s máris a vízben találják magukat. Az pedig senkinek sem hiányzott

volna. Később aztán, mintha a Patak is megértette volna: ezzel a két bátor fickóval nem lehet csak úgy lacapacázni.

És egyszer csak a víztükör kisimult.

Csupán a halk csobogás, a köveken szétterülő, lagymatag hullámok zaja, és egyszer-egyszer valami különös, sejtelmes cuppanás emlékeztette a két utast arra, hogy vízen vannak. Talán ezek voltak azok a pillanatok is, amikor bővelkedtek szabadidőben. Eleinte beszélgettek erről is, arról is, hiszen barátságuk, vagyis az ismerkedés elején tartottak még. Máskor, ha a víz folyása felgyorsult, ha kiálló, élesen meredező köveket láttak valahol felbukkanni, vagy éppen túl közel merészkedett kicsiny tutajukhoz egy-egy ág, melyet a Patak talán a messzi hegyekből cipelhetett a hátán, ismét munkához láttak. Illő volt a bajt messziről elkerülni.

Ha ebben a világban ugyan elkerülhető valami egyáltalán...

Egy ideig rendben is ment minden. Aztán, - a kis zöld manó hite szerint - Kurjancs, az Apró Dolgok Démona lecsapott rájuk. Viharruhát öltött, s elkezdődött, amitől mind a két kalandor titokban a legjobban félt.

Hirtelen történt minden. Az iménti hőség egy pillanat alatt megszűnt. Szürkés, szinte fekete fellegek kúsztak elő valahonnan, s ólomként nehezedtek a táj fölé, belepve a Patak zegét-zugát.

A kis manó kiáltott fel elsőként:

- Gyorsan, a part felé!

A következő pillanatban hangját már elnyelte a felzúgó, morajlásba fúló szél. Magasra emelkedtek a víz hullámai, a visszazúduló tarajos víztömeg nagy dörrenéssel csapódott a Pataknak, nem kímélve ezzel követ, sziklaszirtet vagy a magas partokat. Esni kezdett az eső is. Mintha dézsából öntötték volna, úgy csorgott alá, zúgva, hangoskodva, akár a télvíz idején megroppant jégtakaró.

A kis tutajozók egyike sem volt rest. Életük volt a tét, ezt jól tudták. Úgy forgatták az evezőt és a kormánylapátot, mint valami gyakorlott bajnokok. Csakhogy minden fáradozásuk ellenére, amit haladtak, az egyenlő volt a semmivel. Egymás hangját sem hallották, úgy harsogott a Patak, miközben csak úgy bőgött, süvített a szél.

Fejük fölött ágak csapkodtak. Amit az egyik, azt tette a másik is. Mentség nem volt, Picur egy gyors mozdulattal vállára vette batyuját, Tücsök megtapogatta hátán a hegedűjét, és annyi idejük volt csupán, hogy átugorjanak egy éppen mellettük sodródó, vaskos farönkre. Amikor már sikerült jól megkapaszkodniuk a rönk szétroncsolt hátán, visszaneéztek. Darabokra hullott tutajukat haragosan sodorta tova az ár.

Olyan gyorsan történt mindez, hogy szinte fel sem tudták fogni.

A rönkön kapaszkodva Tücsök észrevett egy odút. Valahogy elérte Picurt, jelezte, mit fedezett fel.

Szó nélkül indultak el, kúszva, mászva, de oda legalább szerencsésen megérkeztek. Alighogy beléptek az imbolygó odú belsejébe, Picur megrázta átázott sörényét és felnevetett:

- Ej, barátom - mondta -, néhány perce még a veríték folyt rólunk, most meg a víz. Micsoda idő ez? Esküdni mernék, én, személyesen, hogy annak a kis mitugrásznak a műve mindez!

- De hát ki az a mitugrász, aki ezt tette velünk? - kérdezte lerázva magáról a lucskot Tücsök. - Azt mondod barátom, hogy van olyan lény ezen a földön, aki az elemekkel bírni tud? Nehezen hiszem...

- Van azokból nem is egy! De egyet se búsulj, itt is feltaláljuk magunkat.

- Az lehet, csak én itt semmit sem látok. Nem panaszkodom, kedves barátom, de olyan sötét van,

hogy ez már nekem is sok. Bizony nem olyan, mint az én föld alatti odúmban.

- Hm. Azt hiszem, van erre nekem valami varázsszükszögöm. - mozdult Picur a sötétben.

- Lássuk!

Az odúba, érdekes módon, a kinti égszakadás zaja és a víz hullámainak csobbanása be sem hallatszott. Tücsök tisztán hallotta azokat a zajokat, amelyeket barátja keltett, miközben ruhája alatt kotorászott.

- Megtaláltam! - kiáltott fel a manó, mire Tücsök különös fényt pillantott meg Zöld Manó kezében.

- Ezt hogy csináltad? Miféle varázslat ez? - kérdezte teljesen megdöbbenve.

- Világító varázskő. - felelte kurtán Picur. - Ez manóörökség. Az életem függ ettől. Ő vigyázott rám a kezdetek-kezdetén, amikor megszülettem.

- Csakugyan? - Tücsök mocrogni kezdett. Nevetséges árnyakat vetített alakjuk az odú belső falára.

- Ezt te nem értheted. Talán majd egyszer, az út végén megérted.

- De hogyan világít? Ilyent kőről sosem hallottam, pedig láttam egyet s mást, elhiheted nekem. Ezt fogtad a kezében korábban is?

- Én sem tudom, mitől világít. Sohasem jutott nekem eszembe ilyesmire gondolni. Csak rágondolok, hogy „világíts”, aztán világít is. Azt tudom, hogy valamikor a manók földjén ebből több is volt. Egy történetet is meséltek róla. Igaz, alig jegyeztem meg belőle valamit.

- Ha már úgysem mozdulhatunk el erről a helyről egy ideig, mesélhetnél. Csak előbb tartsd ide a fényt, keressünk egy kis szárazabb helyet, hadd üljünk le. Rettenetesen elfáradtak a lábaim. - mondta és azzal le is ült Tücsök. Picur nyomban követte.

Hátukat jól megvetették, a világítókövet maguk elé helyezték, aztán a manó belekezdett.

- Nagyon-nagyon régen, és innen nagyon messze történt. Akkoriban a manónemzetség nem volt ennyire szétszóródva. És ez a világ, amelyet most mi ilyenek ismerünk, egyáltalán nem így nézett ki. Sokkal különösebb volt ennél. Azon a helyen kő volt, jég és rettentő hideg. Sötétség töltötte be a tájat. A fekete földben lyukak voltak. Nagyon sok lyuk. Abban laktak őseim.

A távolban időről-időre forró tűzoszlop csapott szét, fellövelt a fekete ürbe. E pokolbéli fény volt az egyetlen, ami világított néha.

Akkoriban ritkán látszottak a csillagok, a napunktól is kettő volt. Az, ami ma is ránk mosolyog néha, és egy másik, mely sokkal kisebb volt az előzőnél, és vörösebb is. A Nagy Fehér Földet - ezt nevezik ma Hooldnak - pedig füst és

por takarta. Ott születtek a Névtelenek, még mielőtt elszakadt volna a Hoold a Fekete Földtől.

Senki nem tudja kik voltak anyáik, apáik. Hogy kik voltak őseik. Szerencsés volt az, ki látta azt az égben. De beszélni róla nem sokan mertek. Csupa titokzatosság, rejtély lengte körül. Népünk között egyszer elterjedt, hogy a Vörös Nap a Látók szeme. Azoké a Látóké, akik gyakran lelátogattak hozzánk a messzi egekből. Igaz, én egyet sem láttam közülük. Talán mások sem, vagy ha igen, kevesen... Azt suttogták az Öregek, hogy ők teremtettek minket valami nagyon ősi varázslat által.

Mesélték, hogy három manó elindult a kezdetekben, hogy felfedezzék a világot. Kikutassák, vannak-e mások, más élőlények rajtuk kívül? Hogy meddig terjed a sötét? Mi van a tűzoszlopok után? Egyikük tért vissza úgy háromszáz esztendő múlva. Zúl volt a neve. Amit mesélt, kevesen értették meg... Sohasem hallott, kimondhatatlan dolgokról

számolt be. Elmondta többek között azt, hogy a Névtelenek szülei az Idegeneknek nevezett égi lények voltak. Éppen azok, akik a Vörös Napban laktak. Elmondta, hogy látott egyet közülük. Bár erősen megrettent tőle, az észrevette és beszélt hozzá. Az Öregek szerint a későbbiekben értelmetlen szavak hagyták el Zúl ajkát. Bolondnak hitték sokan. Egy valaki azonban gyakran és szívesen tartózkodott a közelében. Bora volt az, akit nemsokára te is megismersz majd. Elmondta neki mielőtt a Tündéri Fény magához vette volna Zúlt, hogy az Idegenekkel járt a holnapban. Hogy is nevezte? ... Jövő. Igen, a jövőben jártak egy alkalommal, de amit ott látott, arról már valóban nem beszélt. Félelem és vad rettegés lett úrrá rajta. Álmában szólta el magát egyik éjjel: beszélt különös formájú lényekről, kicsikről és nagyokról, Ember a neve annak, ha jól emlékszem. Két nyelve van; mást gondol és más mond. Nem ritka nála, hogy egyiket

sem cselekszi. Egyike lesz majd a legrettegettebb lénynek, amit valaha hátán hordott a Fekete Föld. Egy furcsa dolgot is kikotyogott Zúl az Emberről: úgy hal meg - mondta álmában -, hogy arról tudomást sem szerez! S látod, Tücsök, ezt az egyet én sem értem, hogy ez mit jelent!

- Ha azok az Emberek sem értették, miért kellene neked értened? - kérdezte Tücsök.

- Nem tudom. Kíváncsiságból.

- Aztán mi történt tovább?

Zöld Manó folytatta:

- A mi végünk az Öregek szerint akkor jön el, ha egy szép napon elfelednek minket. Ez a legbosszantóbb az egészben. Nem gondolod?

- De. De hát hogyan, ki lenne olyan érzéketlen, hogy elfeledjen?

- Nem tudom. Jobb nem gondolni rá...

* * * * *

Ezután sokáig hallgattak. Picur gondolatai még mindig messze jártak. Tücsök emészteni próbált. Valahogyan fel kellett dolgoznia a hallottakat. Mégpedig úgy, hogy dallá formálhassa a történetet. Fejében lassan összeállt a dallam is.

- Picur! - suttogta átszellemülten. - A manókkal mi történt?

- Ja, igen. Majd elfelejtettem. A manókkal különféle népek éltek együtt. Volt egy nép, mely ugyan rokon volt a manókkal, annyiban mégis különbözött tőlünk, hogy egyesek kissé jobban megnőttek a kelleténél, apró, hegyes fülük volt; ők koboldoknak nevezték magukat. Fura egy nép volt ez a koboldnemzetség. Származásukat homály fedte, ellentétben az én népemmel, aki Magból lett.

- Magból? - kottyintott közbe hitetlenkedve Tücsök. - És rendesen kikeltek belőle? Hát... - kuncogott. - Ez már inkább mesének hangzik...

Zöld Manó furán nézett rá.

Talán zöldebb volt, mint eddig.

Aztán így folytatta:

- Magokból hát! - bólintott a legkomolyabb arckifejezéssel. - Én így hallottam. De az is igaz, hogy senki nem tudja, milyen valójában egy Mag. A születésünk olyan, mintha egy álmokkal teli zárt edényben lebegnénk. Azt írják a Régi Köveken, hogy arra nem minden manó képes. A magam részéről eddig nem voltam kíváncsi a dologra... De erről én is keveset tudok. Máskülönben a manóknál nem igen szokás erről beszélni...

- Jó, jó - méltatlankodott Tücsök -, bocsáss meg kíváncsiságomért, de akkor hogy jön ide a varázskő, és mi köze van a koboldokhoz?

- Mindjárt elmondom. Szóval - folytatta Picur -, a Kő állítólag a Magban van, kezeink között tartjuk... amikor megszületünk. A legkülönlegesebb az, hogy első utunkra a Kő indít el. Ezt úgy képzeld el, hogy születésünkör már egy olyan tudással,

vagy inkább ösztönnel rendelkezünk, ami más népeknek nem adatott meg. Vannak álomlátók, akik meglátják azt is, ami még meg sem történt. Vannak akik - mondjuk, mint én is, - tudnak egyet s mást, de, hogy mire használjuk erőnket, azt a jövő hozza el. A későbbiekben a Kő mintha elveszítené erejét, nem működik úgy többé, mint korábban. Azt mesélték nekem, hogy ha szükség van rá, ha bajba kerülök, akkor segíteni fog. Most sem tiszta előttem, miben segíthet nekem. Egyetlen előnye, amit gyakran használtam az, hogy világít a sötétben. Persze csak akkor, ha kezembe veszem.

- Érdekes. Ilyen köveket nem kapni ezek szerint bárhol. A Kerek Mezőn van egy hely, ahol fehér, fényes köveket találni, de egy sem világított azokból sosem. Vajon mások ültették bele a fényt?

- Lehet, hogy egyszerű tulajdonságról van szó csupán. Én sem tudom, hogy mi van benne. Szóval, ezeket a köveket egyszer a koboldok megpróbálták

ellopni a népemtől. Egy éjszaka betörték a falunkba, s valamennyi varázskövet elvittek. Céljuk az volt, hogy minden kőből kivonják a varázserőt, azt pedig a saját céljaik érdekében használják... De valami fura dolog történhetett, ahogy mesélték a régiek, mert pontosan három virágfordulós napra rá, a faluhatárból eltűnt minden kobold, s helyettük szanaszét ott heverték varázsköveink... Azóta még jobban őrizzük őket, hiszen csak a manóknál vannak biztonságban...

Máskülönben nincs amiért a fénye után kutatnom. Ha ezt tenném, vagy Kurjanacs büntetne meg, vagy a Hoold-fény vinne el. Egyiket sem akarom. Senki nem mondta nekem, de tudom, hogy belepiszkálni nem szabad. Magam ellen a sorsot nem hívom ki! Gondolom, ezzel egyetértesz.

Hallgattak egy sort. Tücsök belátta, nincs értelme tovább kíváncsiskodnia. Belátta, amióta találkoztak, a kis manó rövid idő alatt annyi

titokzatosságot elejtett szavakban, hogy azt megérteni egyhamar, segítség nélkül nem tudja. Akármennyire is kíváncsi volt, volt annyi esze, legalábbis valahol legbelül, nagyon mélyen, odabenn valami azt súgta, hogy „várja ki a végét”, mert időben megtud majd mindent. Azt is megértette tehát, hogy vannak dolgok, amelyek felől jobb nem kérdezősködni. Ki tudja, még tényleg eljönne utánuk az a „hooldbéli” micsoda.

Fáradtnak érezte magát. Akaratlanul is ásított egy nagyot. Picur is ezt tette.

És mielőtt szólhattak volna egymáshoz egy szót, szépen álomba merültek.

* * * * *

Odakint a dühöngő vihar kissé csendesedett. Bár az eső tovább szemerkélt, a szél ereje is alábbhagyott, a farönk, melynek odújában a két kis

teremtés a csendest húzta, immár lassabban, szinte méltóságteljesen siklott tovább a másodszor is megáradt víztömeg hátán.

* * * * *

Nem messze tőlük, egy kiugró partszakasz tövében, egy hatalmas szikla tetején árnyék ült mozdulatlanul. Ha valaki figyelte is, nem mondhatta volna meg, ki vagy mi leselkedik a magas fűzek lengedező lombja alatt. Úgy tűnhetett volna a szemlélődőnek, hogy a hullámháton sodródó farönköt bámulja. Ahogy az egyre közelebb ért hozzá, lassan felállt és ugrásra készen várt...

* * * * *

Ezzel egy időben a farönk mögött halk, különös cuppanás hallatszott. Zöldes-barna, vizenyős, kék szemű, békakezű lény bukkant föl a víz zavaros hullámaiból. Kócos, lelapult, hínáros fején kerek, kis csigaházkorona volt.

Egyik kezével megragadta a sodródó rönköt, a másikkal pedig kopogott.

És megjelennek a koboldok

III. rész

Tücsök a kopogás zajára pattant fel. Óvatosan megbökte Picurt:

- Kopogást hallok.

Zöld Manó úgy ült fel, mint akit hideg zuhany ért. Kapkodva ugyan, de összeszedte magát gyorsan, aztán a tőle megszokott nyugodtsággal így szólt: - Ha kopog valaki, az nem lehet rossz szándékú. Kérdezd meg, hogy ki az.

Tücsök engedelmeskedett neki. Nagyot kiáltott:

- Ki az? Ki van ott?

- A békakirályfi! - hallatszott odakintről. - Ne féljetek, segíteni akarok.

- Ezt most miért hinnénk el? - próbált kötekedni Tücsök. - Legutóbb, amikor ilyent hallottam, két társamat falta fel egy Tüzes Gyík.

- Nem messze innen, amerre a víz sodor titeket, egy kiálló sziklán valaki rátok les. Ugrásra készen...

Tücsök összerezzen. Picur arcát kémlelte.

- És ki lenne az? - kérdezte a kis manó. - Van valami neve?

- Olyan mint te, Zöld Manó, annyi különbséggel, hogy annak hosszú, hegyes fülei vannak!

Egy pillanatra csend támadt odabent. Kint a hullámok éppen csendesedtek, csak a szél suttorászott, kotródott egy fele a part menti fák között.

- Jobb lesz, ha hallgatunk rá - mondta kisvártatva Picur. - Menjünk ki, a többit majd

meglátjuk... És hallod-e, - suttogta titokzatosan - a világító Kőről egy szót se!

Tücsök értetlenül nézett rá, miközben Picur eltüntette a Követ puttonya belső zsebében, s ezzel visszavarázsolta a sötétet az odúba.

Kitapogatóztak az odú szájáig. Elsőnek a manó lépett ki.

- Zöld Manó vagyok! - mondta, mintegy bemutatkozásképpen. - Ő Tücsök, a barátom.

- Bréki a nevem, és én vagyok a békakirályfi. Tudom, kik vagytok! De, - mondta túlságosan körültekintően - jobb ha igyekszünk... Nincs sok időnk. Gyorsan üljetek a hátamra! - mondta, és szorosan a farönkhöz simult.

A két kis kalandor így szépen felkászálódott az új ismerős hátára. Mielőtt elérték volna a partot, Tücsök még hátrapillantott, de nyomban meg is bánta: egy alak állt a part menti sziklán, és éppen abban a pillanatban hajította a lesodródó rönkre

hegyes tövisdobóját. Ez az alak pontosan olyan volt, amilyenek Picur leírta a koboldokat.

Csöndesen szemerkélt az eső. Úgy tűnt, nem akar elállni. Merő szürkesség volt az egész ég.

Talán a kis manó is akkor nézett hátra, mert meglepetten kiáltott fel: - Nem hittem volna! Tehát eljöttek! - mondta, mintha a koboldhoz beszélt volna. Amint a békakirályfi partot ért, azonnal a sás közé vetette magát, két utasával együtt. Nagyot huppantak az iszapot átszövő sás és nádgyökerek tövében.

- Láttátok? - kérdezte kissé kifulladásra Bréki, s megigazította királyi koronáját.

- Egy kobold volt. - hagyta helyben komoran a kis manó, s közömbösen lefricskázott válláról egy odatapadt piócát. - Köszönjük, hogy megmentettél minket. - mondta.

- Hadd fejezzem be én, - szólt közbe Bréki - a kobold rátok várt. Láthattátok... De most gyerünk, tűnjünk el innen, útközben elmesélem, amit tudok. Menjünk... Nincs messze innen a birodalmunk, s addigra az eső is eláll. Ni, - bökött az ég irányába - ott már oszladoznak a felhők.

* * * * *

Csakugyan elállt az eső. Finom köd szállt fel a sás és a bokrok közül. Kis időre megrekedt, szinte fülledté vált a levegő. Napfény bujkált szelíden a szakadozó felhők mögött.

Tücsöknek az volt az érzése, hogy a sás alatti iszapos, mocsaras térség rájuk lehelt. Nemigen volt szokva ezzel az éghajlattal. Érezte, a fáradság egyre

jobban erőt vesz gémberedett lábain, derekán. De szót sem szólt, menetelt kitartóan.

Közben Bréki mesélni kezdett:

- Kora hajnalban felkeltem, s gondoltam, lejövök Patak partjára, hadd lássam, nő vagy csökken a víz szintje. Ha az Üveghegyeken esik az eső, itthon ismét kiönt. A túl magas ár még a várunkat is veszélyeztetné. Amint fölfele baktattam a parton, a túloldalra nézve hirtelen egy fura alakra lettem figyelmes. Ilyet még nem láttam eddig. De rémlett valami, hogy valaha hallottam valami effélét... Mindenesetre egy koboldot pillantottam meg, amint az a vizet kémleli. Azt is észrevettem, hogy előtte van Sikló is, akit valami varázserővel úgy megbűvölt a kobold, hogy elárulta: egy úszó farönk odújában errefelé tart Zöld Manó és újdonsült barátja, Tücsök. Azt nem tudhattam, miben sántikálhat ez a kobold, de azt sejtettem, semmi jót nem várhatunk tőle. Ekkor határoztam el, hogy

segítetek nektek. Amint meghallottam a neveteket, egyből beugrott, hogy kik lehettek.

-Á! - mordult fel Picur -, szóval Sikló elárult. - Mindig is tudtam, hogy utánam leselkedik.

- De nem csak ennyi... - folytatta Bréki. - A kobold afelől kérdezte Siklót, hogy nálad, Zöld Manó, látott-e valami világító követ?

Picur megdöbbenve torpant meg.

Kezdett beigazolódni az, ami foglalkoztatta.

- Világító követ mondtál? - kérdezte.

- Igen. A Kőről van szó. Arról a Kőről, gondolom, amiről én csak a mesékben hallottam, de mint látom, a helyzet komoly, hát feltételezem, hogy van is ilyen Kő. De nicsak, amott van a palota, - mutatott egy karcsú, kúpalakú építményre a békakirályfi, - vendégeim vagytok, amíg elhatározzátok, merre folytatjátok utatokat.

A palota olyan gyönyörű volt, hogy Tücsök és Picur csak ámult a látványtól. Mesterien felrakott fonott sás emelkedett a magasba, karcsú, zölde nádából készült tartóoszlopokkal, melyeket kúszónövények fogtak össze. Ámultak-bámultak volna estig is, de Bréki karon fogta, s egy szempillantás alatt berántotta őket valami lappancsfélén. Odafönt pedig, amint kitekintettek az egyik ablakon, kéken csillogó tavacskát láttak, mely valahol a messzeségben elveszett a patakparti nádas és fűzes között.

Rövid időn belül a palota személyzete tálalt. Annyi gyümölcsöt hoztak be tavirózsaszirmokon, hogy több harangvirág is megtelt volna abból. S amint jól belaktak, elheveredtek egy illatos, jókora falevélen, hogy megbeszéljék a további teendőket, útvonalukat.

Tücsök röviden elmesélte eddigi kalandjait, hadd legyen tisztában Bréki is, mikor és hogyan

kezdődött kalandjuk, és azt is elmondta, hogy Picurt meghívta a Kerek Mezőre.

- De hát a Kerek Mező messze van innen! - kiáltott fel Bréki. - Maga Réti is hétszer tartott pihenőt, amíg ideért.

- Réti? - kérdezett vissza Tücsök. - Itt járt Réti? Keresett?

- Igen, ő! - bólintott rá Bréki a lehető legtermészetesebben. - Elmondta, hogy Kerek Mező minden épkézláb lakója téged keres. Persze, akkor még én sem tudtam, hogy találkozni fogunk... De ha visszajönne, elmondom merre mentetek.

- Aztán merre repült haza? - Tücsök izgatott lett. - Abba az irányba mehetnénk mi is.

- A Méhek Útja fölött repült, ha jól láttam. Nézzétek, - mutatott ki az ablakon - ott szemben áll a Méhvár. Abban az öreg vackorfában.

- Ismered őket? - kérdezte némi kíváncsisággal a hangjában Picur. - Vajon segítenének nekünk?

- Jól ismerem őket. Számíthatok a segítségükre.

- No, - kiáltott fel Tücsök jókedvűen - az idő kezd jobbra fordulni, talán indulhatunk is. Én készen állok.

Hirtelen egyiküknek sem tűnt fel, hogy Picur milyen csendes. Amíg Bréki és Tücsök beszélgettek, egész idő alatt hosszú szakállát simogatta. Így gondolkodott.

Tücsök indulásra készen állt. Rápillantott manó barátjára, aztán még egyszer kikukucskált az ablakon.

- Biztos vagy benne Bréki, hogy arra, egyenesen, ott van Kerek Mező?

- Biztos vagyok benne. - bólintott teljes meggyőződéssel a békakirályfi. - Sosem jártam ott,

de volt egy dajkám valamikor, aki érdekes történeteket mesélt a Patak túloldalán fekvő Kerek Mezőről. Tisztán emlékszem minden szavára. Környezetismereti óráimon keményen kellett figyelnem. Ha nem tanulunk rendesen mi, békák, könnyen megjárhatjuk. Ezért vagyok biztos abban, hogy merre is mutatta nekem az arra vezető utat.

- Figyeljetek! - csettintett nyelvével Zöld Manó. - Azt hiszem, tudom, mit akar tőlem a kobold. A Követ. Valamikor az Öregek idején megpróbáltak még kezét emelni a Kövekre. Erről csak annyit tudunk, hogy valami varázslatra akarják felhasználni. Az Öregek, akik a legbölcsebbek voltak az idő tájt a manónemzetségben, azt is mondták, hogy ha egy Kő nem jó kezekbe kerül, abból nagy baj lesz.

- És azt hiszed, most is erről van szó? - kérdezte Tücsök. - De mi történik velünk, ha

elkapnak? És mondjuk, megkaparintják a varázskövedet. Velünk mi lenne?

- Arra nem kerülhet sor. - mosolyodott el a kis szakállas manó. - Meglátjátok! Amíg itt beszélgettetek, ki is manoltam valamit... Nagy móka lesz még ebből. De itt az ideje, hogy útnak induljunk. Mindent köszönünk, kedves Bréki királyfi. Talán egyszer mi is viszonzhatjuk segítségedet.

- Akkor hát gyertek, mutatom az utat! - mondta Bréki és elindult.

A békakirályfit követve csakhamar elérték azt a vastag fát, amiben a méhecskék laktak. Brékinék nem engedték, hogy tovább is velük tartson, mert úgy gondolták, aki olyan jó és igazságos királyfi, mint amilyen ő maga is, annak a népe mellett a helye.

* * * * *

Ragyogóan sütött a nap.

Széna- és virágillat terjengett a levegőben.

Méhecskéék éppen szedelőzködtek, amikor a két kalandor a közelükbe ért. Egyesek már kis is röppentek az odúból, tettek egy-egy kört a fa körül. Szárnyaikat próbálgatták.

Amikor megtudták a két kalandortól, kik s mifélek, rögvest összeállítottak egy kis csapatot, és vállalták készségesen, hogy elkísérik őket egy jó darabon.

Félnapi menetelés után, magas fűben, kövek között, óriás, magányos fákat kerülgetve végre elértek egy hatalmas erdőhöz. Akkora fák nőttek ott, hogy szinte az égig értek. Méhecskéék itt elbúcsúztak Picurtól és Tücsöktől.

- Ez itt Erdőhon földje - zümmögte a vezetőjük, - tovább sajnos nem tudunk veletek menni. Nem léphetünk a Darazsak földjére.

Tücsök és Picur nagyot szippantott a friss erdei levegőből. Megálltak egy kicsit az első fák, bokrok tövéénél. Pihenésre volt szükségük.

- Igen, ez Erdőhon földje. A legendás Erdőhoné! - magyarázta Picur, s Tücsöknek olyan érzése támadt, hogy ez a kis manó bizony erdőlakó is lehet, annyira illik a fákhhoz.

- Ismered tovább a helyet? - kérdezte.

- Hallod a madarak dalát? Az óriás fák ropogását? Hát a hűvös szellő suttogását? Hallod, Tücsök barátom, ez az erdő lélegzik, és valahol odabenn a rengeteg közepén halkán, finoman dobog a szíve. Ott élt egykor népem is... Talán ma is ott vannak még néhányan.

- Miért széledtek szét? Te például azt mondtad nekem, hogy mindig is patakparton éltél. Hogyan létezik ez?

- Hej, hosszú lenne az én történetem, barátom. Ha megpihentél te is, inkább folytassuk utunkat.

Hosszú az út még otthonodig. Az erdőn pedig át kell vágnunk, mert jól tudod, a Patakot követni nem lehet.

- De ha nem voltál itt, honnan ismered a helyet? - akadékoskodott Tücsök.

- Majd megérted, várj csak türelemmel. Eljön mindennek az ideje, ne félj.

Tücsök nevetve bólogatott. Végtere is amióta úton van, annyi furá dolgot látott. Lesz miről énekelnie, amikor hazatérnek. Minden lépésüket muzsikába foglalja.

Bánta is ő, hogy közbejöttek azok a koboldok.

Így ábrándozott Tücsök, a hegedús-muzsikus, miközben már ténylegesen bemerészkedtek Erdőhon sűrű és roppant magas fáinak közé.

Néhány lépés után azonban, a megszokottól eltérően, különös dolog történt.

Picur, a kis zöld manó, melléhez kapott, s puttyát markolászva veszettül, kiabálni kezdett: - A Kő! - rikoltotta fura, színtelen hangon.

- Mi van vele? - sápadt el Tücsök, immár rosszat sejtve.

- Eltűnt!

- Miiii?

Erdőhon fogságában

IV. rész

Gyöngye fuvallat söpört végig ekkor az erdőn.

Itt-ott meglebbentek, összeérték a növények levelei, virágok hajlongtak, mintha a két kis jövevényt köszöntötték volna... Bár a magas égből nem sok látszott, néhány felhőfoltocska járta örökös táncát a nap körül.

A nap csak haladt a maga megszokott útján - benne volt már a délutánban -, sugarait mintha nem is vinné magával, jó messze hátrahagyta, azok pedig a távoli ég, a Sejtelem peremén villogtak, ugráltak föl, aztán le, pontosan ott, hol az Üveghegyek az egekbe érnek, és a titkoknak tán szárnya is van.

Azon a helyen, hol mióta világ a világ, egy tenyérnyi területen mindig sötét van.

Picur mozdulatlanul térdelt a földön. Fejét lehajtotta, sokáig egy szót sem szólt, csak nézett maga elé. Tücsök ilyennek még sohasem látta barátját.

- Most mi legyen? - kérdezte halkán, finoman ciripelve. Megpróbált megértően viselkedni. Nem tudta, mit kell ilyenkor mondani.

A kis manó sokáig nem szólt, nem válaszolt. De aztán hirtelen felderült az arca, és azt mondta:

- Meg kell tudnunk, ellopták vagy elvesztettem a Követ?!

- Visszamegyünk? - kérdezte kissé ijedten Tücsök. - Hiszen azt sem tudjuk, hol keressük?

- Nem megyünk vissza. Jobb ötletem van: megkérdezzük Kurjancsot, az Apró Dolgok Démonát! ...

- Mi? - képedt el Tücsök. - Azt hittem, az a Kurjancs micsoda vagy ki, csak rosszat tud csinálni... - Látva azonban barátja komoly arcát, rájött, ez nem tréfa, Picur komolyan is gondolja azt, amit mond. - És ő... ő hol van? - kérdezte óvatosan ejtve minden szót, nehogy Picur kétkedést véljen hangjában felfedezni.

- Mindjárt hívom. Lépj arrébb. – mondta, és ott ahol álltak, lehajolt, ujjával valami jeleket véselt az avarszagú földbe. - Vele csak így lehet értekezni. Nem olyan, mint én vagy te... erre felkészülhetsz.

- Figyelj! - szólt a manó ezután, kacsintott egyet Tücsöknek. - De el ne neveds magad, mert végünk!

Tücsök valami sziszegésféle hangot hallott. Nem tudta eldönteni, ki vagy mi okozza azt, a következő pillanatban kellemetlen hideget érzett, szinte izzadni kezdett a rémülettől, miközben az átjárta egész testét. Ijedten nézett Picurra. Még ilyen

értelmetlen dolgot nem látott, de nem is hallott életében. Mi lesz most, ha felbosszantja Picur azt a micsodát? De végig sem gondolta jóformán, máris apró kis forgószél kerekedett, mintha az avar alól jött volna, aztán hopp, s egy szempillantás alatt előttük termett egy fura kis figura. Kisebb volt a manónál is. De nagyobb, mint Tücsök. Borzas, vörös haja volt neki, hegyes kis, fölfelé kunkorodó orra, s a szeme, mint az eleven, tüzes szikla, csak úgy parázslott színtelen, vízszínű arcában.

Ahogy meglátta a két kis alakot maga előtt, felemelkedett a földről, vagy három arasznyira, a kalandorok feje fölé, csak úgy lebegett, lobogott sötét avarköpenye. Orcáját fölfújta, lehelete földszagú volt. Összevonta tüskés szemöldökét, és így szólt szellőszerű, bűgő hangján:

- Hogy mertek zavarni? Nem féltetek attól, hogy felbosszantotok? Na, na, na... - kurjogta, s

összekulcsolta vékony kis mellén kezeit. - Mit képzeltetek rólam egyáltalán, hm?

- Köszöntelek! - biccentette meg fejét Zöld Manó. - Tudd meg, hogy nem volt más választásunk, azért zavartunk. Őseimnek esküt tettél, ne feledd, hát nem bánthatsz minket! Megmondod hová lett a Kövem? Ha nem mondod meg, elhíresztelek mindenfelé, hogy te sem tudsz mindent.

- Azt a nemjóját! Még azért sem mondom meg, hogy elvesztetted!

- Aha! - kacsintott a kis manó Tücsök fele.

Tücsök csak nézett nagy szemekkel. Két ízben is lesimította felágaskodó csápjait. Ilyet a kíváncsiság, esetleg az izgalom váltott ki belőle.

- Nem hiszem. - ingatta fejét hamiskásan Picur.

- Neeem? A csaláncsípését! Mondom, hogy amikor Bréki letett a hátáról a sásban, ott esett ki puttonyodból a Kő. És...

- Szólhattál volna! - tett szemrehányást most már kissé magabiztosabban a kis zöld manó. - Komótosan megvakarta feje búbját. S mint aki nincs teljesen megelegedve a hallottakkal, összevonta szemöldökét is. Egy pillanatig egymás tekintetét keresték. A kis manó várt... Kurjancs pedig Tücsök felé nézett. Az majd elsüllyedt attól a tekintettől.

- Nahát!

- Ne beszéljünk teljesen félre, hó! És most is ott van a Kő?

- Az ugyan nincs. Arra mentek azok a nevetséges, de esztelen koboldok, és megkaparintották szépen a Követ. Ugyanis az a kis „kövecske” elkezdett világítani. Hm, az bizony tényleg világított... csak azt nem tudom, hogyan tud egy kő úgy világítani!

- Merre tartanak most a koboldok? És hányan vannak? - Picur hangja megremegett, de igyekezett palástolni izalmát, nehogy Kurjancs észrevegye.

Kurjancs tekintete ekkor a Tücsök mögötti bozótosra tévedt. Picur követte tekintetét. A bozontos növényzet között mozgást vélt látni. Ez pedig nem volt jó jel.

- De a koboldok sem örültek sokat a kövednek, hi-hi. - folytatta Kurjancs - Mert odakerült Réti, a beszélő madár, s huss, le a levegőből, és úgy kikapta a kobold kezéből a követ, hogy csak úgy tátották mind a szájukat. Ehhez mit szólsz?

- Szólnék én, ha tudnám, merre tart most Réti, a beszélő madár... - vont a vállát a kis manó, s most sem nézett Kurjancsra. Úgy tűnt, ez a magaviselet idegessé teszi az Apró Dolgok Démonát.

- Nem. - mondta az, keményen, daccal a hangjában.

- Neem?

- Azért sem.

- Mert nem tudod! - kotyogott közbe Tücsök, remélve, hogy erre árulkodni is fog.

Kurjancs felfújta magát. Olyan pufók arcot vágott hirtelen, hogy bohócnak is beillett volna. A két jó barát majdnem elnevette magát.

- Úgyis itt lesz pillanatokon belül, miért mondjam meg? - legyintett, de volt ebben valami kárörvendés is, s mire valamelyikük szólhatott volna bár egy szót is, úgy eltűnt Kurjancs, mintha köddé vált volna.

- Most ettől okosabbak lettünk? - kotyogta Tücsök, és a lába elé nyújtózkodó szederindáról leszakított egy szemet.

- Gyorsan, el kell mennünk innen. - A kis manó futásnak eredt. - Valami közeledik felénk a bokrok közül.

- Odanézz! - kiáltott fel Tücsök futtában. - Réti!

A fák között egy madár szállt szélnél is sebezesebben feléjük. - Réti! - integetett neki. - Ide, itt vagyunk!

Réti, mert csakugyan ő volt, most egy kört írt le a fejük fölött, aztán lassan, méltóságteljesen ereszkedett alá, egyenesen a két kis kalandor lába elé. Hej, hogy örültek egymásnak! Szólni sem tudtak nagy hirtelen. Tücsök épp bemutatni készült barátját, de Réti megelőzte:

- Sokat hallottam rólad. - mondta, és szárnytollat nyújtott Picurnak. - Amióta elindultatok, rólátok suttog mindenki... De hagyjuk ezt, barátaim, itt van, amit elvesztettél - mondta a beszélő madár, - s ki tudja honnan, egy mozdulattal elővarázsolta a Követ, aztán Picur markába nyomta, mielőtt az még szólhatott volna egy szót.

* * * * *

- Mintha láttam volna valakit az imént abban a bozótosban - váltotta suttogóra hangját Picur. - Az előbb is mozgást láttam, de azt hittem káprázik a szemem.

- Én azt hittem, hogy te mozgattad a bokrot, Réti... - ciripelte ijedten Tücsök, de ekkorra már maga is látott valamit.

- Mintha... - de nem fejezte be, mert abban a pillanatban megmozdultak a környék összes bokrai, növényei, virágostól, s eddig soha nem látott lények özönlöttek el a helyet, ahol a három barát állt. Első meglepetésükben szólni sem tudtak. A következő pillanatban sűrű homály, majd sötétség borult rájuk.

* * * * *

Hideg és nyirkos levegő vette körül őket, amikor magukhoz tértek. Ahogy látni kezdtek, gyorsan felfedezték, hogy egy kéregkunyhóban vannak. Előbb Picur mozdult meg, aki gyorsan megtapogatta belső zsebét, s mert talán megtalálta, amit keresett, nem mozdult többé.

A magasban, a kunyhó tetején levő repedésből gyöngé fény szitált. A lassacskán halványodó fény jelezte, közeleg az este. Bár egyikük sem látta, sejtették, valahol a Nagy Fehér Föld is fönny van már az égen.

A kis csapatnak semmi kétsége nem volt afelől, hogy foglyok lettek. De vajon kiknek a foglyai? Koboldok nem lehetnek - gondolták mindhárman-, hiszen ők nem érhetek el idáig ilyen gyorsan. Mellesleg ez a módszer sem rájuk vall...

- Mind itt vagyunk!?! - kérdezte valaki torkát köszörülve, s mocorogni, fészkelődni kezdett helyén.

- Nicsak! - mondta ugyanaz a hang - Nem is vagyunk megkötözve. A szárnyaim is szabadok.

- De attól még foglyok vagyunk. - mordult fel Tücsök. - Még tiszta szerencse, hogy meghagyták a hegedűm.

- Hová hozhattak minket? - tette fel a nagy kérdést a zöld kis manó. - Még csak azt sem tudjuk, kik vagy mik tartanak fogva...

A másik kettő megvonta vállát. Aztán hallgattak, nem tudták, mitévők legyenek. Egyszer csak Réti így szólt:

- Nézzünk csak oda. Itt vannak a szárnyaim, eszembe sem jut, hogy madár volnék. Én bizony szerencsét próbálok. Felrepülök, hadd lássam, mi történik odakint. - mondta, azzal ugrott egyet, fel, egyenesen a magasba. Csak egy szárnycsapásába került, és már fenn is volt egy éppen leszállásra alkalmas helyen. Talált egy vékony repedést, aztán kikukucskált rajta.

- Mit látsz? - kérdezték letről.

Réti megbabonázottan meredt valamire... Csőrét félig nyitva felejtette, jó ideig szólni sem tudott. Csak nyelt nagyokat.

- Na, mi az? Mi van odakint? - hallatszott a mélyből.

- Azt hiszem, nem látok jól. - suttogta lefelé Réti. - Mintha virágokat látnék, de különöseket, amilyeneket még sohasem láttam eddig, együtt táncolnak a fákkal, s köztük fényes pöttyök röpködnek a levegőben... Nagy körökben pedig olyan lények állnak, mint te vagy, Zöld Manó, de ezeknek nem látszik a végtagjuk. Azaz valami mégis... mintha, mintha szárnyaik lennének! Kezüket és lábukat falevelek takarják. Még az arcukat sem látom. Szinte egybeolvadnak a környezettel.

- Ajaj! Rossz sejtelmeim vannak. - jegyezte meg Tücsök nyöszörögve. - Ha most otthon lennék,

elővenném hegedűmet, s vidám zenélésbe kezdenék... Az megnyugtat néha. De nem vagyok otthon... Ha így haladunk, nem is leszek.

- Rá se ránts, barátom - mondta Picur vigasztalóan, - az erdő már csak ilyen tud lenni. Én inkább tartanék azoktól, akik idehurcoltak... Aztán meg - folytatta, és elnyomott egy ásítást -, a helyzetért én vagyok a felelős, így hát, most újból manóörökségemhez fordulok, és megígérem, hogy kijutunk innen...

Fátyolka, az örökség része

V. rész

Tücsök felpillantott a magasba. Rétit, a beszélő madarat próbálta megkeresni, de a sötétben semmit nem látott. Fáradt is volt, és mindenekelőtt rettenetesen éhes. Fura sejtelmei támadtak. Bár magának sem merte bevallani, nemhogy beszéljen róla, kezdte azt hinni, hogy itt semmi nem véletlen. Talán éppen a Kő, ami a manónál van, mindennek az okozója. Micsoda egy Kő... Vajon miért annyira fontos a koboldoknak? Mit akarnak vele?

- Te magasságos cserefa! - kiáltott bele Réti a fekete csöndbe.

- Mi az? Mi az? - kérdezte Picur és Tücsök egyszerre. Mielőtt azonban Réti válaszolhatott

volna, motoszkálás, majd csikorgás, recsegés zaja hallatszott, aztán nyílott a kéregkunyhó ajtaja.

A Nagy Fehér Föld fénye volt az, ami először benyomult rajta. A fényben egy alak állt, kezében hosszú, hegyes tövisdárda. Egy kobold volt. Háta mögött még két társa állt, előreszegzett, hegyes tövisdobókkal.

- A varázskőért jöttünk, Zöld Manó! - mondta a fényben álló alak. - Nem menekülhetsz többé, ezúttal megtaláltunk. Ha adod, ha nem, mi elveszük azt, ami kell nekünk!

Picur összerezzen, ösztönösen hátrálni kezdett.

- Nem adhatom oda. - mondta színtelen, de határozott hangon.

- Neem? - mordult föl az egyik alak.

- Nem! - mondta ismét Picur. - Ha megteszem, a régi jóslat beteljesül, akkor vége mindennek. Ti nem tudjátok, mit akartok, mivel játszatok.

A fényben álló alak közelebb hajolt Picurhoz.

- Add át nekünk a Követ! Megértettél? -
sziszegte a manó arcába szemtelenül.

Ekkor suhogás hallatszott. A koboldok ösztönösen hátraléptek. Gyorsan történt az egész. Odabent Réti, aki eddig a leshelyén volt, most leugrott, és mielőtt bárki tehetett volna ellene, karmaival megmarkolta Tücsköt és Picurt, aztán huss, ki az éjszakába. A koboldok csak álltak ott földbegyökerezett lábbal, nem hittek a szemüknek. Réti messze fent repült már, karmai közt két apró barátjával, amikor lent dühödt ordítás reszkettette meg a környéket.

Az apró fénypöttyös, kis szárnyas népek serege menekült az erdőbe. Nem tudták, mi történik, mi történt, és miért. A koboldok eszeveszett ordítása megzavarta őket, s a riadt összevisszaságban egyvalaki lemaradt a menekülő seregből.

Apró kis lény volt ő is, fűszálnyival kisebb, mint Picur. Az egekbe távozók után nézett meglepetten, amikor egy pici csillagfény-pontocskát vett észre, amint az lefelé zuhan, és a fényes pontocska pontosan elébe, virágszirom saruja elé esett. De amikor megbotlott egy gyökérben és elesett, átlátszó, selymes kis zöld szárnya beszorult a konok és erős fagyökerek közé. Ijedtében társai után sem tudott kiáltani, amit jól is tett, hiszen a közelében levő koboldok, ha meghallották volna, csak az Erdei Lepke tudja mire lettek volna képesek azok után, hogy kiszabadultak a foglyok... A kis szárnyas lény gyorsan felkapta a földről azt a fénylő valamit. Sokáig lapult csöndesen a gyökerek között. Arra várt, hogy minden félelmet keltő, gyanús nesz végre megszűnjön.

Ez a kis szárnyas lény manóféle volt. A zöldszárnyúak nemzetségéhez tartozott és Fátyolka volt a becsületes neve.

De ne vágjunk a dolgok elébe.

Hogy össze ne zavarjuk a dolgokat, térjünk vissza egy kicsit oda, amikor Réti beszámolt arról, amit odakint látott.

Mi történt akkor, és kik fogták el a három kalandort? Ami a legfontosabb, miért?

A zöldszárnyúak az erdő tiszteletére rendezett ünnepségüket tartották éppen, a maguk fura és egyben varázslatos szokásaival, amikor megjelent a három kobold. A kis szárnyas manók békés lények voltak, nem féltek, de nem is gyanítottak semmi rosszat a koboldok jöttekor. Csakhogy azok különös mesével álltak elő. Azt mondták, három félelmetesen gonosz szerzet tartózkodik a területükön, akiknek feltett szándékuk, hogy elpusztítsák a falut.

Ha nem fogják el őket, nem ejtik csapdába mindhármukat még azon éjszaka, rettenetes dolgok fognak bekövetkezni. - mondták a koboldok. A zöldszárnyúak jól ismerik meséiket, legendáikat,

azokban valóban vannak kellemetlen eseménysorozatok. Megismételni egyet is közülük, a törzs vesztével járna. Az Öregek szerint egyszer még eljön egy nap, amikor olyan csúnya dolgok történnek majd, hogy emlékezni sem igen akarnak rá többé. De hát ki tudja, mikor következik be a jóslat? Miközben ősi történeteket elevenített fel a koboldok hazugsága, a zöldszárnyúak egyike sem sejtette, hogy becsapják őket. Hittek a koboldoknak, így aztán ősi erőket felhasználva segítettek törbe csalni a három állítólagos bajhozót...

Így történt tehát, de arra senki nem számított, hogy az utolsó pillanatban megszöknek a foglyok.

Réti nem repült messze a barátaival. Elég késő volt már, az ellenség megtévesztése érdekében egyenest a legsűrűbb fakoronák fele vette útját. Igaz, ez csak csel volt. Réti hatalmas szárnyakkal büszkélkedhetett, azokkal pedig nem vághatott volna át semmiképp a lombkoronán. Főleg este nem. Így

hát pontosan azt tette, amit az éjszaka madarai. A törzsek között kacskaringózott addig, mígnem rátalált egy tisztásra. Még errefele jövet pillantotta volt meg.

- Ismét nagy szolgálatot tettél nekünk, Réti! - sóhajtott fel Tücsök, amint földet értek. Abban a pillanatban rettenetes éhséget érzett. Nem bírt várni, leszakított néhány növényt, a szájába gyúrta.

- Pihenni kellene egy keveset, aztán reggel meglátjuk, mit tehetünk. - indítványozta Réti.

- Igen -, bólintott Picur, és végigsimított elgémberedett lábain. - Sok dolgunk lesz még. Úgy tudom, nincs innen messze Kerek Mező. Most már közel vagyunk otthonodhoz, Tücsök barátom.

- Igen. Igen. - suttogta Tücsök. - Igen,... majd holnap... - És elnyúlt a földön. Réti és a kis zöld manó egymás tekintetét keresték. Szavak nélkül is megértették egymást. Kétfelőlről felkarolták Tücsök barátjukat, és botladozva megindultak egy sűrű

bokorcsoport felé. Réti összekapart néhány falevelet, amit derékaljnak szánva kényelmesen elrendeztek maguk alatt. Itt Erdőhonban is hidegek az éjszakák. Takarók híján most a falevelek is sokat számítottak.

Valahol bagoly huhogott, Tekerős Csiga pedig a szomszéd gyökér alatt az ajtaját zárta.

Aznap este ennyi volt, amire emlékeztek, aztán álomba zuhant az egész társaság.

* * * * *

Azon az éjjelen Fátyolka még sokáig ott kuksolt az erdőben. Fájdalmát, mely hol a bokájából, hol szárnyából tört elő szinte meghatározott időközönként, varázsszavakkal tompította ugyan, ám az egyedülléttől való félelmét semmivel sem tudta elűzni. Pitymallott, mire felfedezte, hogy a világító

Kő, amit markában szorongatott, melegséggel tölti fel. Így hát nem fázott. Ám ettől a melegségtől bágyadozni kezdett, le-lekoppantak szemei is. Elaludni pedig rettentően félt. Aztán mégis megtörtént.

Sziszegő, morgó zajra ébredt. Moccanni ugyan alig tudott, de valahogyan a hangok forrása fele fordította arcát. Szörnyűséges dolgot látott. Hirtelen azt kívánta, bárcsak meg sem ébredt volna.

Úgy tízrasznyira tőle hatalmas Imádkozó Sáska had menetelt, sejtése szerint a saját faluja irányába. Minden egyes teremtmény hátán egy állig felfegyverzett kobold ült. Egyesek bóbiskoltak, mások mereven néztek maguk elé, miközben páncélos kezük tövisdobót vagy hosszú kést szorított magához.

Rettentő és förtelmes látvány volt ez Fátyolka számára. Nem tudta, mitévő legyen; kiáltani nem mert, hiszen azok a szörnyek rögvést felfalták volna.

Nem tudta azt sem, hogy milyen messzire került társaitól. Bajba sodorhatja akaratlanul is a törzset... Nem. Inkább hallgat.

Az Imádkozó Sáskák egyszer-egyszer megtorpantak. Hatalmas fejüket ide-oda forgatták, miközben az úttalan ösvényeken andagoltak. Egyikük, aki éppen elég közel ment el Fátyolka mellett, mintha szagot fogott volna. Kétszer is visszafordult, aztán egy göcsörtös gyökér fölé hajolva szaglászott egy darabig. Megeléghette ezt hátán a kobold, mert oldalba bökte sarkával, nógatva ezzel, hogy hátasa tovább surranjon. Kegyetlen, mélyről jövő agyarcsattogás volt a válasz. Nagyot rántott rajta a kobold.

Amint elvonult az egész szörnysereg, Fátyolka felszusszant. Akkor vette észre azt is, hogy szorosan összezárt öklében világít a Kő. Ettől még jobban megijedt. Abban reménykedett, hogy ha senki nem

fedezte fel a fényt, nem eshet baja már. Aztán ájultan zuhant vissza a gyökerek közé.

Igen. Ő is hallott a manók varázsköveiről, s azt is kezdte sejteni, hogy a koboldok tán éppen azt keresték. Azt a Követ, melyet most a kezében tart! Tehát - állt össze a teljes kép előtte miután felébredt kábultságából -, a koboldok egy zöld manót őriztettek velünk.

- Haza kell jutnom, minél előbb. - mondogatta
- Ezt a követ sosem szabad megkaparintsák azok a rusnya koboldok!

Surrogó nesz ütötte meg fülét. Fátyolka mozdulatlanra dermedt. Várt. A hangok közelebb kerültek hozzá. Az égből jött fény nem világított be mindenhová, így nem látta, mi történik a sűrű aljnövényzetben, az indák és gyökerek között. Rettenetes félelmet érzett ismét. Szíve a torkában dobogott, szemeit behunyta egy pillanatra, aztán

majdnem elájult, amikor a semmiből feléje ugrott valami.

Ugri volt, a mókus. Régi jó barát.

- Jaj, de megijesztettél! - rezzent össze Fátyolka. - Mit keresel itt ebben a sötétben?

- Ne haragudj - mentegetőzött Ugri -, de az a helyzet, hogy éppen téged kereslek. Szóval, azt is mondhatnám, hogy utánad jöttem.

- Igeen? - csodálkozott Fátyolka, de alig mozdult egyet, fájdalom nyilallt egész testébe.

-A néped rég visszatért falujába. Amikor észrevették, hogy te nem vagy sehol, szalasztottak, hogy keressék meg... Ó, kedves kicsi Fátyolka, megsérültél? Segítek. Aztán tűnjünk el innét...

- Egyetértek. - rázta meg apró, bájos kis fejcskáját a zöldszárnyú manó. - Csak a szárnyam szorult be a gyökerek közé. Nem tudom, eltört-e valamim, de az biztos, hogy egész testemben futkos valami. Gyorsan haza kell jutnunk. Hatalmas

koboldsereg ment el az éjszaka mellett. Imádkozó Sáskákon ülnek... ha elérik a falut...

Ugri kisegítette Fátyolkát a gyökerek közül. Miután megvizsgálta, van-e valami komolyabb baj, a hátára ültette Fátyolkát.

- Azt hiszem, nincs törésed. - veregette meg a kis zöldszárnyú vállát Ugri. - Azért fájhatott mindened, mert egész éjjel mozdulatlan feküdtél, ráadásul beszorult, kifacsart szárnyákkal. Bátor vagy nagyon. Nem vitás...

-A koboldsereggel elbántak társaid! - mondta ekkor Ugri. - Illetve Bora egyedül. Magam sem értem hogyan, de így van. Mehetünk?

* * * * *

Hazafelé tartottak. Ugri úgy szelte át az erdőt, hogy Fátyolka alig látott valamit a hátán. Egyszer még szólni is akart, hogy „*lassabban, hékás*”, ebben a vágóban forog vele az egész világ! De száját ki sem merte nyitni, attól félt, rosszul lenne... Ugri mókus értette a dolgát. Fáról-fára, ágról-ágra; itt egy ugrás, ott egy surranás, aztán a távolban megcsillant valami gyönyörű, zöldes fény... Hajnalodott éppen.

- Otthon vagyunk, türelem! - szólt a mókus. Aztán máris ereszkedni kezdtek egy hatalmas fenyőfa törzsén, mondanom sem kell: fejfelé.

* * * * *

Amikor a napsugarak elérték az érett szederszemeket, s egy harmatcsepp csilingelve földre cseppent, Tücsök kinyitotta szemét. Vissza is

csukta nyomban, mert úgy hitte, álmodik. Aztán megrázta fejét, és nagyot nézett. Maga előtt egy kis manószerű, zöldszárnyú teremtményt látott. Nem volt más választása, megböködte a mellette mélyen alvó Picurt.

- Napfényes jó reggelt! - szólt a kis zöldszárnyú jelenés. - Nem akartalak felébreszteni, ezért álltam csendben. Hozzátok jöttem.

- Ha az esti népséghez tartozol, nem kell, hogy kiábrándítsalak: megtaláltál! - felült, és rámosolyodott a kis zöldszárnyúra. - Mondd, mi a neved?

- Fátyolka.

- Szép! - suttogta maga elé Zöld Manó. - Akarom mondani, ööö... bocsánat, Picur a nevem.

- Meg kell hagyni... - motyogta Réti, miközben pompás szárnytollait csutakolta. Akkor pillantott fel először.

- Azt hiszem, tudom ki vagy. Ajándékot hoztam. Bizonyára a tiéd ez, Zöld Manó - kuncogott a kis szépség, eleresztve füle mellett az iménti megjegyzéseket.

- Szólíts csak Picurnak! - mondta szemrebbenés nélkül Zöld Manó, s nem tudta tekintetét levenni Fátyolkáról.

- Jól van, Picur. Ez a tied! - nyitotta szét tenyerét Fátyolka. Aprócska, formás kis ujjai között villant a Kő. - A lábam elé pottyant az éjszaka.

Picurnak majd kiugrott a szeme, amikor megpillantotta a varázskövét. A következő mozdulatával a belső zsebéhez kapott, de az üres volt. Elsápadt volna, ha más körülmények között történt volna mindez, de most inkább elvörösödött. Előbb az orra hegyén jelent meg egy kis foltocska, aztán kétoldalt, az arcán.

Tücsök hol egyikre, hol a másikra nézett, majd elnevette magát barátja zavarán. Réti bölcsen

félrefordult. Olyan halkán lépett el mellőlük, hogy szinte senki nem vette észre.

- Nahát! - csak ennyit tudott mondani a kis zöld manó. - Ez valóban csodálatos!

Tücsök ekkor úgy érezte, hogy tennie kell valamit. Persze nyomban rájött, hogy mi történik, és úgy tett mintha véletlen lenne, mint aki nem fér el valami szűk helyen, taszított egyet vállával Zöld Manón.

- Az az érzésem - mondta -, hogy nemsokára kezembe vehetem a hegedűm. Mulatságot szimatolok.

- Köszönöm! - Ennyit tudott makogni Picur. Arca fénylett a piros foltoktól. Máskor csupa zöld füle most rózsaként virított.

Fátyolka csak mosolygott, úgy tett, mint aki nem vesz észre semmit. Szelíden, mint egy fáradt, gyönyörűséges pillangó, gyöngéden egymáshoz érintette két apró tenyerét.

- Most pedig..., - mondta - gyertek velem a falunkba. Már várnak titeket. Azt hiszem, népem tartozik egy bocsánatkéréssel azért, ami az éjszaka történt...

- Becsaptak a koboldok! - ugrott egyet, szárnyát szélesre tárva Réti. Sötét tollain sziporkázva omlott végig a reggeli napfény. - Ha előbb érkezünk, semmi nem így alakult volna. Mellesleg nem menekülni akartunk, - folytatta némi büszkeséggel hangjában - hanem menteni a Követ.

Picurt azonban már semmi nem érdekelt. Szívét olyan erő szállta meg, amit sosem érzett ezidáig. Egyfajta bizonyosság volt számára ez arról, hogy Fátyolka az ő örökségének része. Ebben most mindennél jobban hitt.

Eltántorítani sem lehetett volna ettől.

* * * * *

Ez a reggel valahogy más volt mint a többi.
Mindannyiuknak más.

Vidáman cseverészve, nevetgélve menetelt a kis csapat egy ősi, titkos ösvényen, amit csak Fátyolka ismert, és amiről - alkalomadtán éppen Picur szemébe nézve - azt állította, hogy a Tündérek taposták ki, még akkor, amikor a csodák minden fűszál, virág vagy kő alatt ott heverték. Így mondta, szó szerint.

Libasorban haladtak, ki ahogy tudott. Tán Rétinek volt a legnehezebb. Hatalmas, fenséges alakja messzi kimagaslott a vadvirágok és az erdő fáitól távolabb elkódorgott, avarlepte gyökerek közül.

Az út nem tartott sokáig. A távolban piciny kis falucska tűnt fel, virágszirmokból épített háztetőivel...

Hazatérés

befejező rész

A kis csapatot már vártak a faluban. Olyan nagy volt a tolongás körülöttük, hogy alig jutottak lélegzethez.

Óriási tömeg gyűlt össze fogadtatásukra.

Tücsök persze nem bírta már a koplalást, kerek perccel kijelentette, hogy ő bizony éhes! Nem hajlandó semmilyen nézelődésre, ismerkedésre, amíg nem csillapíthatja éhségét, így hát úgy határozott a Zöldszárnyú Öregek Tanácsa, hogy menten nagy lakomát rendeznek.

Szemük, szájuk elállt a csodálkozástól, amikor feltálaltak. Mintha Erdőhon összes finomságát felsorakoztatták volna előttük.

Egyedül Picurt nem érdekelték annyira az étlaphoz fűződő események. Amerre ment a többi, arra ment ő is, ha egy helyben álltak, ő is állt. Mint egy alvajáró, úgy viselkedett. Ilyenkor Tücsök és Réti össze-összenézett, és jót nevettek... Igen. Picur fülig szerelmes volt. Fátyolka pedig úgy tett, mintha semmit nem értene. Ha rápillantott valaki, hát szemmel láthatóan zavarban volt.

Aznap este, amikor a falu közepén a Világító Bogarak köré gyűlt mindenki, Tücsök elővette hegedűjét és játszani kezdett. Mindenki énekelt. A dal olyan szép volt, hogy még az Öregek Tanácsa is bekapcsolódott az éneklésbe. Valahonnan dióhéjdobok kerültek elő. Nádsípok, zörgők és csörgők szólaltak meg.

A kalandorok útjáról énekeltek, aztán az álmokról, végül a szerelemről. A hazatérésről, melyről annyit álmodott Tücsök, az utolsó szakaszban szóltak...

A gyönyörű dallam lassan mélyülni kezdett, bűgött, mint az üres csigaház, ha szellő lebben át rajta, és bódító volt, mint a fülemüle éneke a reggeli ködben. Halk, akár a távolodó méhek zümmögése. Fenséges, mint a vízesés moraja.

Ekkor előlépett a tömegből a legöregebb zöldszárnyú, akit Borának szólított mindenki, és akinek hangja pontosan simult a halkuló hegedűszóhoz.

- Ez a történet egy Kőről szól... -, mondta és mesélni, énekelni kezdett sosem hallott dolgokról.

- Kezdetben - sustorgott Bora mély hangjával -, amikor a Nagy Fehér Föld Gyermekei, a manók és a koboldok még együtt laktak, a Csillagok Fiai mielőtt visszatértek volna a messzi csillagok közé, elárulták a Titkok Őrzőinek, akik a zöldszárnyú nemzetség ősei voltak, hogy minden manó a Magban születik, ismertetőjelük egy Kő lesz majd, amit ébredésük pillanatában a kezükben tartanak.

Elmondták, hogy a Kő hozzásegíti majd gazdáját ahhoz, ami hozzátartozik az életéhez. Ez pedig az összetartozás, a szeretet. Szeretet nélkül nem látjuk a színes és illatos virágokat, a mosolyt az arcokon, nem figyelünk a trillázó fülemülére sem. Nem élhetnénk együtt, együtt azokkal, akik mások, mint mi, mások, mert ők átváltoztak. Ők az állatok. Azok a lények, melyeket a Titkok Őrzői beszélni tanítottak. A koboldok is rendelkeztek valamivel, ami nem adatott meg a manóknak... de ők, a koboldok, a Fehér Föld Gyermekei, azt a valamit a szívükben hordták. Nem tudták azonban értékelni a szívük mélyén rejlő érzéseket, ezért akarták megkaparintani a világító Köveket a manóktól. Azokban az időkben a koboldok nagyon sokan voltak. Senki nem mert ellenük szegülni... Mikor úgy tűnt, hogy minden reménynek vége, hogy az ősi békesség megbomlik, és csatatérre változik a világ, a zöldszárnyúak közül valaki, akit Kukkancsnak

hívtak, a távoli Üveghegyek gyomrában egy kristályra talált. Öt oldala volt annak a kristálynak, gyönyörű volt, átlátszó oldalaiban rovátkák. Olyan írás volt ez, amit akkor senki nem tudott megfejteni. Száz virágfordulós esztendőket kellett várni, mígnem egy napon az Üveghegyekről egy tündér járt erre. Ő fejtette meg az írást, mely arról szólt, hogy egy idegen fog jönni majd, kinek kalandozása a zöldszárnyúakhoz fogja vezetni a Kő egyik gazdáját. És ez az idegen nem lesz olyan, mint mi... Felismerjük majd arról, hogy hangszeren játszik, és egy zöld manóval jön közénk. A levegőből követi őket egy hatalmas madár. Erről az idegenről mindaddig semmit nem tudtunk, de ma világossá vált előttünk, hogy ez csakis Réti lehet. Aztán a másik Tücsök, a dalnok, az énekes! A zöld manó pedig nem lehet más, mint Picur.

Tücsök szemeit lehunyva hallgatta a történetet, és muzsikált, de most, nevének hallatán,

egy pillanatra elhalkult... Leeresztette hangszerét, meghatottságában szólni sem tudott.

Maga Picur is fölkapta fejét.

- Hogyan? - kérdezte. - Így szólt volna a jóslat? Hát... értem most már, miért nem szakadtunk mi el egymástól. És azt is, hogy amikor a Kő eltűnt, Tücsök volt az, aki által visszakaptam. Mert - magyarázta csillogó szemekkel -, ha Tücsök barátomat nem keresik otthon, és Réti nem jön utána, talán elvesztünk volna... Igaz, ebben egy csöppnyit sem hittem. Valami azt súgta nekem egész úton, hogy a dolgok elrendeződnek.

- A legendák igazat szóltak... - mondta csöndesen Bora. - De vajon ennyi volt-e, ami megtörtént?

Hangját éljenzés visszhangja nyelte el. Már senki nem figyelt rá. Felgyorsultak a dobok, síp hasított a sötétbe. Valaki csillagport szórt a tábortűzbe. Ropogni kezdtek a lángok, mélyükben

összeroskadt az üszökké vált fa. Arrébb rebbentek a Világító Bogarak, nagyobb kört vonva ezzel a tábortűz köré.

Bora a tűzbe bámult. Nézte egy ideig. Talán a lángokból olvasott. Vagy a parázból. Szája széle föl-le rángott, később összevonta szemöldökét. Elmosolyodott, szájából kivillant fogatlan ínye. Hosszú köntösének egyik vágatából pipát vett elő.

- Legyen hát! Legyen úgy, ahogy az ősök meghirdették! - motyogta maga elé pipáját tömögetve. - Ha ez a dolgok rendje, úgy legyen!

Reggelig, amíg az ünnepség tartott, ő is mulatott. Senki sem tudta miért, de időről-időre újabb marék port hintett a tűzbe. Aztán sokáig turkált a parázs között. Néha föl-föltekintett az ég felé. Ilyenkor azt a pontot bámulta sokáig, amelyikből csak egy sötét folt látszott. Az Üveghegyektől délre. Mormogott valamit, többször

is elismételte, mert szája egyformán mozgott mindig, félszemmel pedig a Követ figyelte.

Azt a Követ, amelyik ezúttal szabadon lógott Zöld Manó nyakában.

* * * * *

Napfényes, patyolattiszta hajnalra ébredtek mindannyian. Szokás szerint Tücsök kelt a legkorábban. Hátára csapta hegedűjét, nagyot nyújtózott, lábujjhegyen, hogy senkit fel ne ébresszen, kiosont a szabadba. A kunyhó, amit rendelkezésükre bocsátottak az éjjel, egész közel állt az esti tábortűzhöz.

Most egy kis csapat éppen a tüzet élesztgette. Reggelihez készülődött a falu. Volt, ki terített, volt, ki a reggelihez tartozó finomságokat rakosgatta. Volt ott eper, szeder, málna, mogyoróhéjakban hűvös,

reggeli harmat, és még annyi minden, hogy felsorolni is lehetetlen lenne.

Egy másik csapat a levegőben röpdösött. Tücsök nem értette, mit csinálnak ezek ilyen korán. Gondolta, vagy őrszemek, vagy csak jól kitornásszák magukat.

Kecses, átlátszó, selymes kis szárnyak fénylettek az ébredező napfényben. Az erdő fölött fölemelkedett a narancsszínű nap. A kis zöldszárnyúak szinte játszva ugráltak, röpködtek a virágsziromtetős kunyhók fölött. Némelyikük virágról virágra szállt, mások a magas fűszálakon himbálódtak.

A reggeli után mindenki szedelőzködött. Tücsök és Réti a nagy nyüzsgésben Picur után kutatott.

- Megbocsátasz nekem? - kérdezte Picur, hamiskásan mosolyogva hegedűs barátjára. - Tudod, az ígéretért, hogy veled megyek a Kerek Mezőre!

Amikor azt mondtam neked, komolyan is gondoltam. De most sok minden megváltozott az életemben.

- Megértelek... Ne is folytasd, barátom. Azt azonban nem nézném el, ha egyszer sem látogatnátok meg minket a Kerek Mezőn.

- Nos, - nyújtotta kezét Picur - tulajdonképpen senki nem akarja, hogy elmenjeteek. Jó, ha tudjátok. És azt is, hogy köszönettel tartozom nektek, barátaim. Mindenért. Tudom persze azt is, hogy nem ez a ti hazátok, így természetes, hogy hazavágytok. Mindenütt jó, de a legjobb otthon...

Tücsök és Réti lehajtották fejüket. Hallgattak. Fátyolka és Picur összenéztek.

- Akkor, a viszontlátásra.

- Nem akarok ünneprontó lenni - lépett előre Fátyolka -, de megmutatom, merre kell mennetek, hogy minél előbb a Kerek Mezőre érjeteek. Arra... - intett az égbenyúló Üveghegyekkel szembeni táj felé

-, odaát, Erdőhon alatt, ott van ahová mennetek kell...

- És a koboldok? - kérdezte Tücsök bizonytalanul. - Ők feladták...?

- Nem tudom. - ingatta fejét Picur. - Hallottam Borától, hogy kilencvenkilenc virágfordulós ideig biztosra vehető, hogy nem fognak zavarni. Ez törvény. Ezt senki nem meri megszegni. Mellesleg a minap ami velük történt...

- Igen. Fátyolka elmondta nekem is, mit látott... De nem értem most sem, miért nem támadták meg a falut?

- Amikor körbevették a helyet, - kapcsolódott a beszélgetésbe Fátyolka is - Bora elébük ment, és hátat fordított a koboldcsapatnak. Ugyanezt tette a falu is. A koboldoknak nem volt más választásuk. Egy ideig csak álltak ott majdnem toporzékolva, fogsikorgatva, aztán megfordultak és elmentek.

- Nem értem. De miért? - csodálkozott Tücsök. - Ilyet sosem hallottam. Túlerőben voltak, nem?

- De igen. Ám azt ők is tudják, hogy a legnagyobb vereség az, ha figyelemre sem méltatják az ellenfelet. Ezután vagy a feledés jön vagy a megbocsátás. Mindenki maga dönti el, melyik áll közelebb hozzá. Aki hátat fordít, azzal ősi törvényeink szerint sohasem harcolhatunk. Értitek most?

- Hm. Fura egy helyzet, annyi szent. Nem mintha mindent értenék, de ezúttal valóban így volt a jó. - fejtette ki gondolatait Tücsök. - Belegondolni is rémes, mi történhetett volna itt, ha összechapunk azokkal a szörnyekkel. A magam részéről jobban féltem volna az Imádkozó Sászáktól... Láttam már egyszer valamikor, hogy mire képes egy olyan karmos kezű micsoda. Lódarazsat sosem állhattam, de megsajnáltam bizony, amikor kettéroppantotta

egy ilyen bestia ott, a régi tornyok között. Aztán beleharapott azokkal a hatalmas rágókkal...

- Ha segítségre lesz szükségetek, csak üzenjetek. - mondta Réti, a beszélő madár. - Pattanj fel a hátamra, Tücsök barátom! Indulnunk kéne, még mielőtt felerősödik a szél.

- Szólunk hát. - mosolyodott el Picur, és megfogta Fátyolka kezét. - Igaz? A béketárgyalásokhoz valóban szükség lenne olyanokra, mint ti. Bebizonyítottátok, hogy helyt tudtok állni a nehéz helyzetekben. Aztán még valami: bizonyára nagyon csodálkoztatok azon, hogy egyes manóknak van szárnyuk, másoknak nincs. El kell mondanom...

- Tudom barátom, tudom. - intette le Tücsök - A lányoknak van szárnyuk, a fiúknak nincs. Máskülönben olyan egyformák vagytok... Mintha eleve mindenki királynőjelölt lenne itt!

- Úgy van. - hagyta helyben Fátyolka. - Minden háromszázadik virágfordulóban egy közülünk királynővé válik.

- Igen? Hol van a mostani?

- Előtted áll!

Ezt már Picur mondta.

- Hú! - csapott ekkor a homlokára Tücsök: - Tudtad te ezt, Réti?

- Nem. - rázta meg fejét döbbenettel az arcán a beszélő madár.

- Hogy mik vannak?! - Tücsök még mindig nem akarta hinni, amit hallott.

- Béke... mi? - fordult vissza Tücsök, Réti hátán kapaszkodva.

- Nincs szükség háborúra, ha vezetőknek olyanokat teszünk meg, akiket megesketünk, hogy a legfelelősségteljesebben végezzék munkájukat. Sem földi, sem égi eredetű anyag, még csak a lélek fölött uralkodók, az olyanok, mint az Apró Dolgok

Démona, vagy maga a koboldok úrnője, Moszat sem használhatja ki a vezetőket. Láttátok, mi történt... egyesek miatt romlás és pusztulás lett volna egész Erdőhon veszte. Hála Borának, megmenekültünk...

- Vedd el ezt a csekélységet, és emlékezz addig is, amíg találkozunk még. - nyújtott át Tücsöknek egy aprócska Követ pókhálóra fűzve Picur. Emlékezz rá: ha baj van, ez a Kő elfelejt világítani.

Tücsök büszkén akasztotta nyakába az ajándékot.

- Ez a tied, Réti. - nyújtott a beszélő madár felé is valamit. Egy kis eperlevéltasak volt. - Kis szemcsék vannak benne. Ha bajba kerülsz, és elnyelsz egyet is belőle, olyan gyors és erős lesz, mint a forgósél.

Bora felemelte kezét. Az indulás jele volt ez.

Réti szökkent egyet, és széttárta hatalmas szárnyait. Lassan, méltóságteljesen emelkedett a

levegőbe. Tücsök Réti hátáról még visszaintett. Marokra fogta hegedűjét, aztán huss, át az erdő rettentő magas fáin felett...

- Nézz oda! - kiáltott nevetve Tücsök. - Ezek az úszó selyemszálak mindjárt körbefonnak!

Rengeteg volt belőlük. Ott úsztak már mindenfelé. Az erdő fáin között itt-ott sárgás, pirosas színek kezdtek megjelenni.

- Az ősz! - kiáltotta Réti, túlharsogva a magasba néha felsüvítő szél hangját.

Egyikük sem mert visszapillantani. Torkukban szokatlan érzés uralkodott. Még látni véltek, hogy Bora kört rajzol a levegőbe, kékes fényben sziporkázó valami szökken ki öreg, csontos ujjjaiból, egyenest az ég fele törve.

Mintha szorítást érzett volna Réti a teste körül. Különös, gyöngéd szorítás volt ez. Esküdni mert volna, hogy ez a különös szorítás valahogyan

meggyorsította hazafele vezető útjukat. Mintha nem is ő repülne... Szálltak, mint a gondolat.

- Nicsak! Ott a Kerek Mező... - hallotta Tücsök hangját.

Erdőhon mögött, nem messze a gyökérbozótos patakparttól, ott terült el a kicsiny, de gyönyörű, zöldes-barna Kerek Mező.

Az ódon Ismeretlen Romok mellett minden olyan volt, mint régen.

- Igen. Újra itthon vagyunk. - nevetett fel Réti.
- ... És, amint látom, az egész Kerek Mező minket vár!

- Itthon vagyunk! - suttogta Tücsök.

Igazi fogadtatás várta lenn őket.

A legigazibb... Egy olyan otthoné, melyet csak az Évszakok változtatnak meg kissé.

Itt ismerős volt a kökénybokor, a vakondtúrás, és minden fűszál.

És ismerős volt a szél is, ki talán kissé erősebb is lett, mint korábban volt, mert jöttükre meglegette Kerek Mező összes zöldellő, sárguló fűszálát. Örömeben hol egy időtépte falevelet pörgetett, hol a hosszú és tapadós, selymes ökörnyálat lobogtatta az ünneplő tömeg fölött.

- vége -

Tartalom

Tücsök és Picur találkozása (I. rész)	3
A Kő (II. rész)	32
És megjelennek a koboldok (III. rész)	50
Erdőhon fogságában (IV. rész)	66
Fátyolka, az örökség része (V. rész)	80
Hazatérés (befejező rész)	99

A szerzőről:

* Szörényváron (Drobeta-Turnu Severin) született 1972. szeptember 21-én. Bözödujfalusi származású. 1979. óta Székelykeresztúron él.

* Ugyanitt, az Orbán Balázs Gimnáziumban érettségizett 1992-ben.

* 2001–2002-ben a marosvásárhelyi Tanárképző Főiskola magyar–néprajz szakának hallgatója, majd átiratkozik a kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetem Magyar Néprajz és Antropológia szakára.

* *Első írásai a Romániai Magyar Szóban jelennek meg 1994-ben. Több irodalmi pályázat nyertese vers, mese kategóriában. Tudósítóként, de irodalmi alkotásokkal is jelen van, illetve írásait közli: a Hargita Népe, az Udvarhelyi Híradó, a Népújság, az egykori Udvarhelyszék, a Helikon, a Szitakötő, a Firkász, az Erdélyi toll, a Korunk, a zilahi Hepehupa, a magyarországi Bárka és a PoLiSz, az Erdőszentgyörgyi Figyelő, az Erdővidék, a Vers, a keresztúri Kisváros stb., hogy néhányukat említsük. Irodalmi, néprajzi ihletettséggű írásai, interjúk és riportok, ismertetőik sorát közölte kalendárium, antológia, internetes irodalmi blogok, lapok.*

* 1999-ben a székelykeresztúri Hargita Line kábeltelevízió riportere.

* 1998-tól szerkesztőbizottsági tagja, 2000 és 2010 között főszerkesztője a székelykeresztúri Kisváros nevű közéleti lapnak.

* Megjelent kötetei: Az első éj (versek, Székelykeresztúr, 1996); Az ezüsthajú tündérleány (népmesék, Székelyudvarhely, 2000); Örök szél dala (versek, Kaposvár, 2001); Tollkalitka (versek, Székelyudvarhely, 2005).

* Jelenleg székelykeresztúri Polgármesteri Hivatal művelődési osztályának kulturális referense.

* *A Tücsök, Zöld Manó és a többiek* c. kis meseregény 1999 és 2000 között a Romániai Magyar Szó „Csodavár” mellékletében megjelent.